

31 Mayıs... Halklarımızın tek bir vücut gibi ayaklandığı Haziran Ayaklanması'nın yıldönümü... Üç-beş ağaçla başladı; tüm emekçi halkların sisteme karşı isyanına dönüştü. Ayaklanma günlerinin öne çıkan sloganı ise "Hükümet İstifa İktidar Halka" olmuştur.

İstanbul'da Taksim Meydanı ve Gezi Parkı; diğer yerlerde de yasaklı meydanlar ve büyük parklar odak noktası oldu. Milyonlarca insanın ortak noktası, sistemden duyduğu rahatsızlık ve bunun değişmesi istiydi.

Devlet için de bir varlık yokluk sorunu oldu bu... Can havliyle saldırdı. Öldürdü, sakatladı ya da tutukladı ama olanca vahşetine rağmen halklara geri adım atıramadı.

Bugün devlet her geçen gün, her geçen saat aynı korku ile uyanıyor. Halkların kalkıp yine boğazına sarılacağı günün dehşeti içerisinde.

Onların korkusunu haksız çıkarmayacağız. Bir gece yine kondularımızdan, fabrikalarımız, okullarımız, plazalarımızdan kalkıp saraylarına gireceğiz.

KAUGA BİTMEDİ DAHA YENİ BAŞLIYOR!

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 20 Mayıs - 3 Haziran 2015/ S 284 / 1 TL

FIRTINA KOPTU

Bir dev daha uyanıyor! Koca gövdesiyle yeri göğü sarsıyor! Otomotivde çalışan binlerce metal işçisi, patronlara ve kendilerini uyutan karşı-devrimci sendikaya karşı ayaklandı.

Bir anda onbinlerce işçi Türk Metal'le iplerini koparıırken, diğer tarafta otomotiv tekellerini birkaç gün içinde milyonlarca lira zarara uğrattı.

Talepleri ücretlerine zamdı. Ama birlikte nasıl bir güç olduklarını gördüler. Ayağa kalktıklarında neler yapabileceklerini gördüler. Ve onları artık ne patronların ne de sendikaların kuru tehditleri durdurabilir artık. Varlık sebepleri sadece işçi sınıfını hizada tutmak olan sendikalarına rağmen greve çıkan işçiler, artık amaçlarına ulaşmadan geri adım atmayacaklar.

Bu büyük adımı atan işçiler, yeniden gerici sendikaların zincirlerini kabul etmemeli, kendi örgütlülüklerini yaratmalılar

SOMA KATLIAMI YILDÖNÜMÜNDE ANILDI

13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa'nın Soma ilçesinde 301+? madencinin yaşamını yitirdiği katliamın ardından aileler düzenlenen mitinge katıldı. Soma katliamının yıl dönümü dolayısıyla ilk miting 10 Mayıs günün Şehit Madenci Aileleri ve

Sosyal Haklar Derneği'nin çağrısıyla düzenlendi. Soma Ege Linyit İşletmesi Müessesesi binası önünde bir araya gelen madenci aileleri ile Somalılar, buradan Hükümet Konağı'na kadar yürüdü.

9

Bursa'da

Hava Isınıyor

Bursa'da metal işçilerinin tuttuğu ateş, büyüyen devam ediyor. Burjuvazi telaşa düşmüş durumda. İşçiler ilk iş bıraktıklarında bu işi Pazartesiyeye kadar çezebileceklerini hesaplayan patronlar, işçilerin grevinin çözülmek bir yana yayıldığını görünce telaşa kapıldı. 18 Mayıs Pazartesi sabahı işçi temsilcileriyle bir toplantı yapan valilik ve 5 fabrika CEO'ları, işçilerin zam dışındaki tüm taleplerini kabul etti. İşçilerin işten atılmayacağını, Türk Metalin aradan çekilmesini kabul ettiler. Ancak zam için kendilerine biraz zaman verilmesini istediler. İşçiler zam olmadan bu anlaşmanın olmayacağını söyleyerek, bu sabah yapılan toplantıya katılmadılar.

Sabah saatlerinde valiliğin otomotiv CEO'larıyla yaptığı toplantının ardından patronlar önce fabrikalarda işçilerin kullandığı tuvaletleri kilitledi, suları kesti, çay makinelerini kapattı. İşçileri en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakarak yıldırıma çalışan patronlar,

fabrikaların boşaltılması için de savcılığa başvurdu.

Bursa'da hava ısınıyor... Renault işçileri, eğer polis saldırırsa polise karşı koymama kararı aldı. İşçilerin planı, fabrikayı boşaltsalar, 24.00-08.00 vardiyası fabrikaya girse bile, üretim yapmamak ve fabrikayı boşaltmamak...

Bu sırada Kocaeli'de bulunan Ford otomotiv işçileri de Çarşamba sabahı iş bırakma kararı aldılar. Ford yönetimi de "üretimi durdurma" kararı aldığı açıkladı. Sabah Ford işçileri büyük bir coşkuyla iş bırakır eyleme başlarken, yanıtı yine Bursa'dan geldi, ilk günden beri Renault işçilerine destek olan Ototrim işçileri de iş bıraktı.

>>Editör...

Devrim Zamanında Seçimlerle Oyalanmak

Haziran seçimlerine şunun şurasında bir aydan az bir zaman kaldı. Burjuva partiler emekçi sınıfları ve ezilen halkları türlü çeşitli vaatlerle aldatmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

Burjuva muhalefet, bu seçimlerin emekçi sınıflar için dinci faşist partilerden, devletin faşist baskı ve teröründen bir kurtuluş şansı olarak yutturmaya çalışıyor.

Kendilerini devrimci/sosyalist olarak görenler bu propagandayı daha güçlü biçimde emekçi sınıflara ve ezilen halklara propaganda ediyorlar.

3

Küresel İç Savaşın Boyutları

C.Dağlı

2

Perşembenin Gelişi...

Umut Çakır

4

Sınıfsız Ve Sömürsüz Bir Dünya Hedefi

Özgür Güven

5

Yurtta Savaş Dünyada Savaş

Ali Varol Günel

9

Görüşlerimizi "Aşırma" Yarışı

10

KÜRESEL İÇ SAVAŞIN BOYUTLARI

BAŞYAZI

C. Dağlı

İşçi sınıfına ve tüm ezilen, sömürülen kitlelere karşı uygulanan burjuva şiddet ve saldırılar tüm kapitalist ülkelerde belirgin bir artış gösteriyor. Bu yönde yeni kararlar alınıyor, yasalar çıkarılıyor ve pratik adımlar atılıyor. Kapitalist ülkelerde sadece son dönemlerde bu yüzden yapılanlar bile sınıflar savaşının nasıl şiddetli geçtiğini gösteren kesin kanıtlar veriyor.

Her zamanki durumlardan ve baskılardan söz etmiyoruz yalnızca. Kapitalistlerin proletarya üzerindeki baskısı sürekli. Burjuva toplum bir baskı ve sömürü toplumdur. Kapitalist sömürü bu sınıfın baskısından ayrı gerçekleşmiyor. Sömürü kapitalist şiddetin desteğiyle sürüyor. Şimdi üzerinde durduğumuz emekçi sınıf üzerinde uygulanan burjuva baskı ve saldırıların daha ileri götürülmesidir.

Son çeyrek yüzyıl içinde emekçi yığınların yaşam koşullarında belirgin bir kötüleşme görüldü. Yaşam düzeyi elle tutulur biçimde düşüş gösterdi. Ufukta bu durumu tersine çevirecek bir gelişme de görülüyor. Tam da bu sırada ortaya çıkan büyük kapitalist kriz, durum daha da derinleşti.

Ekonomik, toplumsal ve politik alanları kapsayan kriz, kapitalizmin iç çelişkilerini daha ileri boyutlara çıkardı. Bunun kaçınılmaz sonucu, tüm kapitalist ülkelerde şu ya da bu derecede şiddetlenen ve gelişen sınıf savaşlarıdır.

Doksanlarda ortaya çıkan ve bugüne genişleyerek, yoğunlaşarak, derinleşerek ve büyüyerek gelen proletaryanın geniş halk kitlelerin küresel başkaldırısı, sistemi alt üst eden büyük eylem dalgası ancak bu temelde ve bu gelişmelere bağlı olarak açıklanabilir.

Son çeyrek yüzyılda, tüm kapitalist dünyada proletaryanın sınıf savaşımı engin bir ilerleme gösterdi. Emekçilerin küresel başkaldırısı, sermayenin tarihi eğilimine bağlı olarak, gitgide daha da büyümesi ve ileri noktalara varması kaçınılmazdır.

Proleter sınıfla kapitalist sınıf arasındaki savaşım, gelişiminin belirli bir yerinde iç savaş, küresel savaş biçimini almıştır. Ama doğada olduğu gibi toplumda da her şey sürekli gelişim ve değişim halindedir. Küresel iç savaş da devamlı bir derinleşme ve sertleşme eğilimi göstermiştir. İşçi sınıfının karşıtının kapitalist ülkelerin emekçi sınıfına karşı geliştirdiği çok yönlü saldırılar ve gerici burjuva şiddet, iç savaş tüm kapitalist ülkelerde gün gün yeni boyutlara taşınmıştır.

Bu büyük tarihi kapışma, toplumun iki düşman sınıfı arasında geçen bir kapışmadır. Bu kapışmada, işçi sınıfı, burjuvazinin karşısında tüm ezilen ve sömürülenlerin tek kelimeyle toplumsallaşmış insanlığın önderi olarak yer alıyor.

Sınıf mücadelesi yıllarca devam edemediği tekdüze, gevşek ve sınırlı durumdan çıktı, bir çok ülkede canlı, enerjik, ayaklanma biçimini aldı. Ayaklanmanın olduğu her yerde sınırsız bir ilerleme gerçekleşti. Artık burada asıl sorun sağlanan sınırsız ilerlemeyi devrime taşıyacak gerçek devrimci politik önderliktir. Savaşan proletaryayı amaca götürecek olan savaşan devrimci politik önderlik.

Dünya proleter hareketi, kapitalizme karşı saldırı içindedir. Proleter sınıf mücadelesinin bir çok saldırı biçimi var. Ayaklanmada bir saldırı biçimidir; saldırının yüksek ve etkin bir biçimi. Devrimci yöntemler kullanan ayaklanma, burjuvaziye karşı saldırının sonuç alıcı biçimidir aynı zamanda.

Dünya devrimi, kapitalist ülkelerdeki ayaklanmalar ve engin bir gelişme gösteren kitle eylemleriyle daha da olgunlaşıyor, hızlanıyor ve yükseliyor. Her ülkede devrimci mücadelelenin her yeni atılımı ve ilerlemesi diğer yerlerdeki devrimci yığınların mücadelelerini ateşliyor ve tüm kapitalist ülkeleri kapsayan zincirleme bir etki yaratıyor. Toplumsal devrimin koşulları her yerde olduğu içindir ki, bir yerdeki devrimci bir işçi ve kitle eylemi dünyaya yayılan bir devrimci dalgaya dönüşüyor.

Dünyayı değiştirme eylemi bir kaç ülkeyle sınırlı değil, bütün kapitalist dünyayı kapsayan çok yaygın bir eylemdir, daha iyi bir anlatımla dünya genelinde gerçekleşen engin eylemler dizisidir. Bu gün bu eylemlere çok daha fazla kitle katılıyor. Küresel çapta devrimci eylem patlaması yaşanıyor.

ABD'deki Occupy hareketi sırasında, Naomi Chomski'nin söylediği kapitalizmin bu büyük krizinde, kitleler artık kötüleşen koşullarının bir daha düzelmeyeceği, bu konuda bir umutlarının kalmadığı biçimindeki belirlemesine Immanuel Wallerstein yeni kitabı "Bildiğimiz Dünyanın Sonu"nda katılarak devam ettiriyor; daha doğrusu derinleştiriyor.

Fakat gerek N. Chomski'nin, gerekse Wallerstein'in çözümlenmeleri çok yüzeysel kalıyor, sorunun temelini inmiyor. Tüm bu krizlerin, gerilimlerin, problemlerin temelinde, kapitalist biçimin üretici güçlerin, evrensel gelişmesine çok büyümüş olan toplumsal üretici güçlerin dar gelmesi var. Dar burjuva biçim sökülüp atılmadıkça, ortaya çıkan yıkıcı durum çok daha büyük, çok daha şiddetli ve çok daha yıkıcı olarak yaşanacaktır.

Toplumsal üretici güçlerin toplum tarafından ortak denetimi hem olanaklıdır ve hem de zorunludur.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın eski toplumun yerini yeni bir topluma bırakmasının bir zorunluluk olduğu görülecektir. Eski toplumun yerini yeni bir topluma ancak zora dayalı bir devrimle bırakacağı, bugüne kadarki deneyimlerin ortaya çıkardığı bir gerçektir. Kapitalizmden komünizme geçiş devrimle olur.

"Kamp Armen Soykırımından Kurtulmuş Ermeni Çocuklarının Emanetidir"

Rant, yağma, yıkım, kar... Şehir içinde mahalleleri, evleri, yaşamları yok eden, şehir dışında da ormanları, tarihi eserleri, doğal güzellikleri talan eden gözü doymaz sistem, gözünü bu defa da İstanbul Tuzla'da bulunan ve Ermeni çocukların yetiştiği Kamp Armen'e dikti.

7 Mayıs günü Hrant ve Rakel Dink'in de aralarında olduğu binlerce yetim Ermeni çocuğun yuvası ve yetiştiği yer olan Tuzla'daki Ermeni yetimhanesinin kapısına yıkım için dayandı iş makineleri. Haber alanlar koştu geldi, iş makinelerinin önüne kendilerini siper etmeye. Ama yıkıma gelen taşeron işçiler yetimhanenin öyküsünü dinleyince işi kendileri bıraktılar. O zamana kadar binanın dörtte birlik bölümü yıkılmıştı, ama binanın çoğu hala ayakta. Ve Kamp Armen Nöbeti başladı böylece...

Gedikpaşa Protestan Ermeni Kilisesi Vakfı'na ait Kamp Armen yetimhane binası ve arazisi, 1936 Beyannamesi gerçekçe gösterilerek el konulduktan sonra, 1987'de Yargıtay'ın bu el koyma kararını onamasının ardından boş kalmış, tüm hukuki girişimlere rağmen yoksul ve yetim çocuklara dönmesi sağlanamamış. Devlete geçen bina ve arazi bir süre önce, Erhan Aydınlar tarafından satın alındı.

Yıkımı durdurmak için gelenlerden HDP İstanbul Milletvekili aday Garo Paylan, Ermenilerin yüzlerce binlerce malının gasp edildiğini, ama burasının bir sembol olduğunu söylüyor. "Soykırım sürüyor derken biraz da bunu kast ediyorduk. Devlet gerçekten bir 'geçmişle yüzleşme' içinde olacaksa bu binanın yıkılmasına

engel olsun ve bu gaspı durdursun. Burası bir hafıza mekanı olarak, sadece Ermeni çocukların da değil, Türkiye'nin tüm çocuklarının yararlanacağı bir mekana dönüştürülsün." diyor.

Garo Paylan, arazinin sahibi olan ve yetimhane yerine bir apart otel yaptıracığı söylenen Aydınlar ailesine de bir çağrı yaparak, "Bu arazi ne kadar kıymetlenmiş olursa olsun, çocukların emeğini yıkmasınlar; bu gaspa ortak olmasınlar"

diyor.

Akşam saatlerinde Tuzla Sahil'den Kamp Armen'e bir yürüyüş yapıldı. Yapılan yürüyüş, Kamp Armen önünde basın açıklamasıyla sona erdi.

Kamp Armen'de nöbet 2. gününde sürerken, destek için gelen ziyaretçileri de eksik olmadı. Nor Zartong (Yeni Uyanış) adına, ziyaretçilere kampla ilgili bilgi veren Arno Kalaycı yıkıma karşı destek ve dayanışma gösterenlere teşekkür etti. Arazinin Gedikpaşa Protestan Ermeni İlkokulu Vakfı tarafından 1962

yılında satın alındığını belirten Kalaycı, binanın tamamen Ermeni çocukların çalışmaları ve emekleriyle kurulduğunu anlattı. Vakfın, yaşları 8-12 arasında değişen ve yüzlerce çocuk için yaz kampı kurma amacıyla oluşturulduğunu söyleyen Kalaycı, "Bu çocuklar binayı kendi emekleriyle diktiler. Bu binada Hrant Dink'in, Rakel Dink'in emeği var" dedi.

Kampın 1979 yılında yerel mahkemenin kararıyla vakfın satın aldığı kişiye iade edildiğini söyleyen Kalaycı, "Vakfın tabusu iptal edildi. İlk sahibine geri verilen kamp tapusu, daha sonra 9 kere el değiştirdi" dedi.

Garabet Orunöz ise yıkımın durdurulması için başlattıkları nöbetin yanı sıra hukuk mücadelesi vermekte olduklarını belirterek Tapu dairesinden ve Tuzla Belediyesi'nden şimdiye kadar alamadıkları belgelere ulaştıklarını aktardı. Bir tespit davası açılacağını belirten Onuröz, Kampın bedeller ödenerek alındığını, devletin ise kendilerini mağdur ettiğini ifade ederek kampı geri alıncaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti.

HDP Bakırköy İlçe Örgütü ve Nor Zartong da 11 Mayıs akşamı Bakırköy Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak Kamp Armen'e sahip çıkma çağrısı yaptı; "Kamp Armen, bize soykırımdan kurtulmuş Ermeni çocuklarının emanetidir. Çünkü şimdi yıkılmaya kalktıkları Kamp Armen bizim hepimizin bu coğrafyada yaşayan tüm halkların ortak geçmişi, hafızası birarada yaşama umududur" dedi.

"Varolacağız" Diyebilmek İçin Ayağa Kalk İsyan Et

Gericiliğin kadın katliamları sürüyor... Hangi ülke olduğu, hangi din olduğu, hangi coğrafya olduğu fark etmiyor. Yüzyıllar önce kilisenin cadı olarak yaktığı kadınlar, bugün hala din adına öldürülüyor, katlediliyor. İnançlar adına kafese kapatılmaya, terbiye edilmeye çalışılan kadınlar...

Geçtiğimiz aylarda gencecik bir kadın, "Kur-an" yaktı diye Afganistan'ın başkentinde taşlandı, linç edildi, dövülerek öldürüldü. 27 yaşında idi Ferhunde ve öğretmen olacaktı. Gericilerin korktuğu şeyler temsilcisi idi, katledilen binlerce hemcinsi gibi. Caminin önünde muska satan bir adamla ağız dalaşına girip, ikiyüzlülüğünü haykırmıştı "tek suç". "Kur-an'a hakaret etti, onu yaktı" denilerek bir anda gözü dönmüş güruhun ortasında buldu kendini.

Tartaklandı, sürüklendi, dayak

yedi, taşlandı, bir çatıdan atıldı, arabayla ezildi ve üzerine benzin dökülüp yakıldı, polisler de bunu izledi. Ve ibret-i alem olsun diye kalabalıktan birileri bunu videoya kaydetti, her yerde yayınlanmaya başladı, "dine saldıranların sonu budur", "ayağınızı denk alın" denilerek bu saldırganlıkla tehdit edildi.

Ferhunde'nin cenazesi kadınlar tarafından kaldırıldı. Onu taşıyan, katledenlerin ona el sürmesine izin vermedi kadınlar, tıpkı coğrafyamızda erkek şiddetiyle ölen kadınlar gibi. Ve Ferhunde'nin ailesi kızlarına sahip çıktı. O'nun masum olduğunu ve kızlarıyla gurur duyduklarını haykırdılar, Gur-un adını soyadı olarak taşıyacaklarını söylediler. Afganistan'ın her yerinde başta kadınlar olmak üzere Afgan halkı sokaklara döküldü, eylemler yaptı, Ferhunde'ye sahip çıktı.

Ve saldırganın gelişimi haftalar sonra ortaya çıktı. Dini, kutsal kitabı kendilerine maske edinen gericiler güruhu, mahkemede yargılanmaya başladı. İdamaya varan cezalar istendi saldırganlar ve olay yerindeki polisler hakkında. Göstermelik mahkemeler göstermelik yargılamalar yapacaklar, bu bilinen

bir gerçek. Maksat ayaklanan, sokaklara dökülen bir halkı yatıştırmak.

Benzer bir saldırı haftalar sonra Doğu Kürdistan'da yaşanacaktı. Farklı coğrafya, farklı olaylar ama aynı zihniyet. Kadının yerinin ev ve itaat etmek olduğunu, alınıp satılır, savaş ganimeti, zevk aracı olduğunu düşünenler, Mahabad'da bir Kürt kadını çıkarları için peşkeş çekmek istediler.

Patronu, oteli sınıf atlasın diye İran istihbarat subaylarına, rüşvet olarak otel çalışanı Ferinaz'ı teslim etti. Genç kadın işçiyi istihbarat subayları ile aynı odaya kapatan patronu, Ferinaz'ın tecavüze karşı koymak için kendini 4. kattan aşağı atacağını ve bunun tüm bir şehri ayaklandıracağını hesaba katmadı.

Ferinaz'a yapılan saldırı ve kadının kendi canına kıyması, saatler içinde yankı buldu. Kürt halkı sokakları doldurdu. Halkın Doğu Kürdistan'ın tüm şehirlerinde yaptığı isyan ateşi, günlerce sürdü, çok sayıda kişi öldü, yaralandı. Kürt halkının isyanı sadece bir kadının tecavüze zorlanarak intihar etmesi değil, İran devletinin Kürt halkı üzerinde uyguladığı baskı ve zulümlerdi, bu saldırı da bunun son örneği idi sadece...

Bu ve benzeri saldırılar ilk değil elbet. Ve bu saldırılar "erkeğin kadına şiddeti" olarak görmek, dünyadan bi-haber yaşamak olarak adlandırılabilir ancak. Egemen zihniyetin bir halkı sindirebilmek için, onu geri çekebilmek için yaptıkları ilk iş her zaman kadını sindirmek olmuştur. Kadını sindirebilmeli ki, kadın sadece amaçlarına uygun yolda giden bir araç olsun, zayıf ve muhtaç olsun ki güdülebilin, savaş ganimeti olarak alınıp satılabilin, ödül olarak verilebilin. Kapalı duvarlar arasında kapalı bir zihinle var olsun ki, yetiştirecekleri çocuklar da güdülmeye açık olsun, eğitilmiş ya da eğitimsiz olsa da bilinçsiz olsun ki, gereğinde ucuz işgücü olarak sermayeye de hizmet edebilsin.

Kadınların ayağa kalktığında nasıl bir güç olabildiğini Kobane'den, Şengal'den gören bizler, gericiliğin ayakları altında ezilmemek için ne yol izleyeceğimizi öğrendik. Her tür baskıya, gericiliğe, emek sömürüsüne, kadın katliamına karşı, ayağa kalkmalı ve isyan etmeliyiz. "Varolacağız" diyebilmek için...

NOT: Yazının sonuna ekleyelim istedik, aylar önce Nijerya'da dinci faşistlerin kaçırıldığı 400 kız çocuğu geçtiğimiz haftalarda "kurtarıldı".

İran Mahabad'da Farinaz İsyanı

İran'ın Mahabad şehrinde saldırıya uğrayarak tecavüz edilmeye çalışılan bir kadın intihar etti, şehirde protesto eylemleri başladı. Protestolara saldıran polis 2 kişiyi öldürünce, protesto eylemleri ayaklanma düzeyine vardı. Şehirde OHAL ilan edildi.

Mahabad'da BESİC milisi istihbaratçılar, Tara Otel'in statüsünün yükseltilmesi karşılığında otel sahibinden rüşvet istedi, bu rüşvet de 26 yaşındaki otel çalışanı Farinaz Xosrawani adlı Kürt kadını idi. Patron Farinaz'ı tecavüz edebilmeleri için istihbarat subayları ile aynı odaya kilitledi, kadın kendisini otelin 4. katındaki odada balkondan aşağı attı. Bu Mahabad'da bir yangının fitilini ateşledi. Özgecan'ın ardından yaşanan protestolar gibi Farinaz'ın ardından da bir anda tüm şehri testo gösterileri sardı ve kısa süre içinde ayaklanmaya dönüştü. Tara Otel'i kuşatan halk oteli ateşe verdi, otel sahibi Nadir Molu-

di'nin yargılanmasını istedi.

Devletin saldırısı gecikmedi. Ama ateşe dökülen benzin misali bu saldırılar yangını daha da büyötmeye yaradı. Doğu Kürdistan'da ayaklanmalar nedeniyle OHAL ilan edildi, 2 kişi öldürüldü, 40 kişi yaralandı. Eylemler ve çatışmalar hızla diğer şehirlere de yayıldı.

Halkın isyan ettiği sadece bir kadına yönelik saldırı değildi. Kürt halkı, İran istihbaratının baskı ve zulmünü protesto ediyordu. Farinaz, isyanın cisimleşmesi ve sembolü idi sadece.

Bu saldırı, İstanbul'da da 9 Mayıs günü HDP tarafından eylemle protesto edildi. HDP'liler İran rejiminin kadınlara tecavüzü politik bir saldırı olarak yıllardır uyguladığını söyleyerek, devlet rejiminin zorba kurumları olan istihbarat örgütü ve BESİC milislerinin kadın kırımı araçları olarak görev yaptıklarını ve bu tecavüzcü güruhların, fetvalarını büyük İran mollalarından almakta olduklarını söyleyerek, yakın zamanda Reyhane Cebbari'nin yine devlet görevlilerinin tecavüzüne direndiği için idam edildiğini hatırlattılar.

DEVİRİM ZAMANINDA SEÇİMLERLE OYALANMAK

Editör

Baş tarafı 1.sayfada...

Kısacası, haziran seçimleri bir kurtuluş şansı, bir kurtuluş umudu olarak gösteriliyor ve bütün emekçi sınıfları, ezilen halkları, Kürt halkını bu "umudu" gerçekleştirmek için sandık başına çağırıyorlar.

Gerçekler öyle mi?

Emekçi sınıflar, seçimlerle yeni tanışıyor değiller. Seçimlerin onlara kurtuluş getireceği yalanıyla da ilk kez karşılaşılıyor değiller. Bugüne kadar aşağı yukarı her seçim öncesinde bu tür yalanları bolca dinlediler.

Ama her seçim sonrası aldatıldıkların, seçim sonuçları ne olursa olsun yaşamlarında gerçek bir iyileşmenin olmadığını; aksine yaşam koşullarının giderek daha da kötüleştiğini görüldü.

Gerçekler böyleyken kendilerine sosyalist/devrimci sıfatını yakıştıranların seçimleri emekçi sınıflar ve ezilen halklar, Kürt halkı için bir kurtuluş şansı, kurtuluş umudu olarak göstermelerine ve böylece burjuvazinin değirmenine su taşımalarına ne demeli?

Bunlar böyle yapmakla burjuva partilerin emekçi sınıfları, Kürt halkını aldatma oyununa figüran olmakla kalmıyorlar fakat devrimin toplumsal güçlerini tarihsel devrimci girişimlerden uzaklaştırma rolünü de üstlenmiş oluyorlar.

Kitleleri bu tarihsel dönemde devrimci girişimlerde bulunmaya çağırarak yerine sandık başına çağırarak ve bunu bir kurtuluş umudu olarak göstermek kasıtlı bir aldatma girişimi değilse, Haziran Halk Ayaklanması, 6-8 Ekim Serhıldanından ve bunları izleyen bir dizi isyan, ayaklanma girişiminden bir şey anlamadıklarını gösteriyor.

Yeri geldiğinde hepsi de Haziran Halk

Ayaklanması ve onu izleyen bir dizi ayaklanma, isyan girişiminden övgüyle söz ederler. Ama belli ki, bu gibiler Haziran Halk Ayaklanması'nın ne tarihsel ne de güncel politik anlamından bir şey anlamışlardır.

Haziran Halk Ayaklanması, sıradan bir ayaklanmanın çok ötesinde bir tarihsel anlama ve güncel politik öneme sahiptir.

Ayaklanma ve onu izleyen 6-8 Ekim Serhıldanı, Türkiye ve Kürdistan'ın bir devrim sürecine pratik biçimde girdiğini ilan etti. Onun yeni bir sürecin, bir devrim sürecinin başlangıcı olduğunu en iyi ifade eden slogan, ayaklanma esnasında atılan "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganı oldu.

"Şimdi Devrim Zamanı." Haziran Halk Ayaklanması ve onu izleyen sayısız ayaklanma ve isyan girişimi, olaylar dizisi, çatışmalar içinden geçmekte olduğumuz sürecin bu karakterini canlı biçimde kanıtladılar.

Bu koşullarda, devrimci parti, çevre ya da kişinin yapması gereken şey, kitlenin sandık başına değil, devrimci girişimlerde bulunmaya çağırmasıdır. Devrim zamanında devrimin toplumsal güçlerini devrimden başka bir şeye, parlamenter yollara başvurmaya çağırarak devrimde yapılacak en büyük kötülük; burjuva sınıfına yapılacak en büyük hizmettir.

Şimdi Devrim Zamanı! Emekçi sınıfların, ezilen halkların çektiği büyük acıları devrimden başka hiç bir şey dindiremez. Burjuva sınıfın, tekeli kapitalizmin toplumu sürüklediği krizden çıkışın tek yolu devrimdir.

Bu nedenle, Leninistler, emekçi sınıfları, Kürt halkını ve ezilen tüm halkları tüm dikkatlerini ayaklanma, isyan ve devrim üzerine yoğunlaştırmaya çağırıyor.

"Bütün İşçi Sınıfının Birleşmesi İçin Yapılan Bir Eylem"

Günlerdir sadece Türkiye değil dünya çapında yankı uyandıran bir eylem damga vuran Bursalı metal işçileri ile sohbet ettik. Renault'da çalışan iki işçi ile yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

Merhaba, metal işçileri olarak bir anda dünyanın gündemine oturan bir eylem sürecine girdiniz. Bu süreç nasıl başladı?

Oyak'ta 12 senedir çalışıyorum. Buradaki süreç çok önceden gelen bir öfkenin artık doruk noktasıydı. Bağlı olduğumuz sendikamızın bize ait hiçbir olumlu tavrı yoktu. Yapılan sözleşmelerde sürekli işçiler bir yana bırakılarak hep işveren ve işveren sendikası yararına sözleşmeler yapılmaktaydı. Tabiri caizse bıçağın kemiğe dayandığı son noktaydı. Sendikamızın işçileri gözardı ederek yaptığı eylemlerin, sözleşmelerin bir sonucudur bu.

Türk Metal Sendikası'ndan istifa etmek istediğinizde saldırıya uğradınız. Türk Metal hakkındaki düşünceniz nedir?

Türk Metal Sendikası'ndan istifa etme eylemini toplu bir şekilde yapmak üzere yola çıktık ama sendika yöneticilerinin ve destekçilerinin çok ciddi bir saldırısına uğradık. Bizi dövdüler, yumruk attılar, boğazımızı sıkıttılar, bir çok arkadaşımızı darp ettiler. Bilgisayarlarımızı kırdılar. Bir çok arkadaşımıza da psikolojik baskı yaptılar. Bazı arkadaşlarımıza çirkin iftiralar attılar. Bunların hepsi toplum tarafından duyuldu ve bir çoğu kayıt altına da alındı. Biz bu süreçte çok büyük sıkıntılar yaşadık.

Metal işçisi bundan sonraki süreç için nasıl bir örgütlenme düşünüyor ya da nasıl bir yol izleyecek?

Biz Oyak Renault'da çalışan 5000 işçiden % 98 istifa etti diyebiliriz. Çok az sayıda işçi istifa etmedi. Bunun nedeni de Türk Metal Sendikası'na minnet borçları olduğunu düşündüklerinden dolayı istifa etmediler. Ya da ekonomik çıkarları nedeniyle böyle davranmak zorunda olduklarını düşünenler kaldı çok az sayıda. Ne yapacağız dersenez. Şu an dayanışmaya geçmek için fabrika yönetimiyle konuştuk ama, eylemimiz olumlu bir sürece girdikten sonra tabii ki bir takım

izlenecek yollar düşünülecek. Şu anda kesin ve net bir tavrımız var o da bir daha asla Türk Metal'e geçmemek. Güçlü bir irade olarak bütün işçi arkadaşlarımızın zihninde bu var. Her na olursa olsun Türk Metal'e geçmemek.

Peki eyleminizin bu derece büyüyeceğini ve tüm metal işçileri tarafından benimseneceğini düşünüyor muydunuz?

Tabii ki amacımız buydu zaten. Bütün Türkiye'ye hatta dünyaya sesimizi duyurabilmektir. Bu derece sömürüye ve zulme artık dur demek ve buna dur diyenlere destek verilmesini sağlamaktı. Bizlere destek veren bütün arkadaşlarımıza Renault işçileri adına

sonsuz teşekkür ediyorum bu arada. Tabii ki daha da fazla olması gerekiyor ve daha fazla yankı uyandırması gerekiyor. Renault işçileri olarak öncülüğü biz yapmış olabiliriz ama amacımız bütün bu sektörde çalışan arkadaşlarımız başta olmak üzere tüm işçilerin daha iyi koşullarda çalışma şartlarına sahip olabilmeleridir. Daha güzel günleri görebilmemiz, çocuklarımızı daha iyi koşullarda yetiştirebilmemiz için, daha ilerici bir sendikal faaliyetin yapılabilmesi için oluşturmak istediğimiz bir ortam için mücadele ediyoruz.

Şu anda var olan desteği nasıl buluyorsunuz yeterli mi?

Yani yeterli demek mümkün değil tabii. Adım adım gidiyoruz. Ama daha iyisine ulaşabilmemiz için hep bir sonrasını isteyeceğiz, bunun için de des-

teklerin daha da artması gerekiyor. Ve metal sektöründeki arkadaşlarımız olmak üzere her kesimden destek bekliyoruz.

Peki metal işçisi bu eylem sürecinin sonunu nasıl görüyor?

Bize bu eylemin sonucunda ne beklediğimizi sorarlara cevabımız her zaman net oldu. Üç tane değişmeyecek kesin talebimiz var: İstedığımız ücret zammını almak, hiçbir arkadaşımızın işten çıkarılmamasını sağlamak, Türk Metal'in olmaması. Bunlar gerçekleştiği anda biz işbaşı yapmaya hazırız. Hemen işbaşı yapmak için hazır olan ekiplerimiz arkadaşlarımız var. İşbaşı yapacak şekilde ekipleri dinlendiriyoruz. Taleplerinizi kabul ettik dedikleri anda arkadaşlarımızın içeriye girip hemen işe başlamasını sağlayacak şekilde hazırız.

Bir mesajınız var mı?

Oyak Renault işçileri olarak istediğimiz bize verilen desteğin sürdürülmesi ve artması. Çünkü bu yalnızca Renault işçisinin sorunu değil. Tüm metal işçilerinin geleceği için başlanan bir eylem ve bu başka sektördeki işçi

lartıklarına ekleyeceğim şey biz hiçbir şekilde belirttiğimiz bu üç talepten geri adım atmaya hazırız ve onlar kabul edilinceye kadar da mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu eylemi biz metal işçisinin ve işçi sınıfının Bursa'dan yükselen sesi

vesi var burada. Ben öyle düşündüm. Bizim taleplerimize ilişkin MESS'den cevap geliyor. İşte sizin taleplerinizi ancak bir ay sonra karşılayabiliriz diye. Bu konuda baskı yapılıyor. Beklememiz gerektiğine dair

olarak algılıyor. Ve bu sesin tüm Türkiye'ye yayılması ve tüm işçi sınıfına yayılması sağlama çabasındayız. Bu konuda tüm arkadaşlarımızın geri adım atmama kararlılığı var. Fakat biraz daha bilinç düzeyinin yükselmesi de gerekiyor. Bu konuda elimizden gelen gayreti gösteriyoruz. Sesimizi duyurmaya çalışanlar sayesinde bu gücümüzün artacağını düşünüyoruz.

Bizim sorularımız dışında aktarabileceğiniz farklı konular var mı?

Şöyle anlatabilirim. Bursa metal işçileri için farklı bir ortam oluşmaya başladı. Komünal bir ortam oluştu hem fabrikalar açısından hem de fabrikalar arası işçiler açısından. Herkes birbiriyle yardımlaşıyor. Hiç para kelimesi geçmiyor. Herkes birbirine su, yiyecek, sigara veriyor. Kimse herhangi bir konuda sıkıntı duymuyor. Dün akşamüzeri şöyle bir dolaşmaya başladım. Baktım herkes birbiriyle kaynaşmış, bir şeyler alınıp veriliyor, herkesin yüzü gülüyor. Çok hoşuma gitti, komünal bir yaşam var. Gelecekteki sosyalizmin nü-

yalan bilgileri veriyorlar. Samimi olmadıklarını biliyoruz ve kabul etmeyeceğimizi söyledik. Diğer fabrikalardan arkadaşlarımızla da görüştük ve geri adım atmama kararımızı pekiştirdik.

Şu anda kaç kişi var bu eyleme katılan?

Oyak Renault'da beşbin çalışan var ve hepimiz şu an eylemdeyiz. Bu diğer fabrikalara da sıçradı. Coşkunöz, Tofaş, Delphi, Mako, Ototrim... Onlarla birlikte 15 bini geçer rahatlıkla...

Teşekkür ederiz, söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bizim medyadan özellikle sol medyadan beklentimiz olabildiğince sesimizin duyurulması. İşçi arkadaşlarımızın desteklerinin artması. Size de başarılar diliyoruz yayınlarınızda.

Sağ olun metal işçilerinin mücadelesini selamlıyoruz ve başarıyla sonuçlanacağını düşünüyoruz. Kolay gelsin..

Tüm işçi arkadaşlar adına teşekkürler...

Perşembenin Gelişi...

UMUT ÇAKIR

Uzlaşmacı sol çevrelerin Taksim 1 Mayısına dair değerlendirmelerini okuyunca insan şaşırıyor. Bunların önemli bir kısmı için Taksim, seçim sandıklarına uzanan müsameretadındaki yolda, kazasız belasız atlatılması gereken başağrısıdır. Diğerleri ise, sanki bu topraklarda Haziran Ayaklanması hiç yaşanmamış gibi, o günlerin çok gerisinde kalan bir günün zaafını görmezden gelmeyi tercih ediyorlar. Leninistlerse, zaferde öncülük bekleyen kitlelere güven verebilmek için, gereğin tam gözünün içine bakmakla yükümlüdürler.

1 Mayıs'a giderken, sınıflar mücadelesinin karşılıklı dengeleri hangi durumdaydı? Düzenin efendileri, Haziran günlerinden sonra Taksim'e yeniden doluşacak kalabalıkların ne anlama geldiğini biliyordu. Dinci-faşist hükümetin bu kez alanı boşaltabilecek gücü bulamayacağını, acizliğinin altında kalıp yıkılacağını; bütün varlığını hükümet partisini korumaya adanmış devlet organlarının önce felç sonra darmadağın olacağını ve Taksim'i tutan kitleye, oluşacak çatlaktan on milyonların katılacağını, ciddiye alınacak bir olasılık dahilinde görüyordu. Tekelci sermayenin Taksim savaşında gördüğü manzara budur. O nedenle, düzenin sözcüleri eylemleri ve söylemlerini bu en üst düzey noktadan kuruyor. Taksim'e gelenler, hükümeti alaşağı edecek bir dizi sarsıntının kilidini açacaklar. Öyleyse devlet tüm gücüyle, dörtbaşı mamur bir karşı-ayaklanma stratejisiyle bu ciddiyet ve kararlılıkla davranmalıdır. Öyle de yaptılar. 1 Mayıs'tan günler önce alanda çelik bariyerler belirdi. Kapatılacak yollar önceden ilan edildi. Sınıfın sözcüleri, sokaklarda ecek devlet terörüne dair dizginsiz tehditler savurmayı ihmal etmediler.

Peki bunun karşılığında, 1 Mayıs Taksim çağrıcısı sendika ve partiler ne yaptılar? Egemenlerin sergilediği ciddiyet, kararlılık, moral ve maddi hazırlıktan eser yoktu bu cemaatte. Hükümetin zirveye taşıdığı çığaya yaklaşmadılar bile. Taksim'i yeniden ele geçirmenin ancak yeni bir ayaklanmayla mümkün olabileceği gerçeğini dile getirmek yerine, altı yaşında bir çocuğun bile bildiği bu yakın gerçeği ifade etmek yerine, "Başbakanımızın çağrısına uyup kararfillerle alana yürüyoruz" uyanıklığından medet umdular.

Gözler 7 Haziran "tarihi" seçimlerinden başkasını görmeyenler ise, öfkeli kalabalıklara gem vurmakla meşguldüler. Aman ha, diyorlardı kitleye, hükümet en iyi ihtimalle seçimleri ertelemek, en kötü ihtimalle bizi baraj altına itelemek için provokasyon yapacak!! Zati muhteremler kitleyi Taksim'e yürütmek yerine dağıtmayı kararlaştıran 1 Mayıs tertipçilerinin serinkanlılığını canlı yayında alkışlamakta hiç beis görmediler.

Haziran günlerinden bu yana bir dizi büyük ayaklanmadan geçen kitlelerin, gidişatı bilemeyecek ve şu manzarayı tahmin edemeyecek kadar bilimsiz olduğunu sanan ahmaklara bir çift lafımız var. kendinizi kandırmaya devam edebilirsiniz. Partisiz milyonlardan oluşan ayaklanmanın ana gövdesi kitle, bir tarafta hükümetin dozajı yüksek karşı-ayaklanmacı hazırlık ve tutumuna baktı, diğer tarafta çağrıcıların zavallı kurnazlıklarına, yalınlığı "provokasyon" lafinin ardına gizleme çabasına baktı, tarttı ve kararını verdi. 1 Mayıs günü ciddi bir kalabalıklık sokaklara çıkacak olsalar, çağrıcıların onları kesinlikle yarı yolda bırakacaklarına kanaat getirdiler.

Leninistler, alanlara akan milyonlar kadar, evlerinde kalmayı tercih edenlerin halet-i ruhiyesini anlamakla yükümlüler. 1 Mayıs günü Taksim'de görünmediler diye, Haziran ayaklanmacılarını yok saymak, bir insanı rahatlıkla bir budalaya çevirmeye yeter.

Perşembenin gelişi Çarşambadan belli oldu. 31 Mayıs'a işte bu sınıf koşulları ve siyasi dengelerle giriyoruz. Aynı sinik, aynı yalın çağrılar duyacak kitleler ve aynı yüksek perdeden tehditlere maruz kalacaklar. Burjuva dünyası için daha şimdiden en tehlikeli gün kategorisine giren 31 Mayıs, seçimler arifesine denk geliyor ve aklı başında sınıf sözcüleri, bu seçimlerde dinci-faşist partinin iktidardan düşeceğine dair hayaller pompalamakla meşgul. Amaç belli. Kitleleri 31 Mayıs günü Taksim'den uzak tutmak.

Ama umut, hangi paket içinde sunulursa sunulsun, tehlikeli bir şeydir. Kitleyi yarı yolda bırakacaklarını 1 Mayıs'ta kanıtlayan uzlaşmacı sola dair umutsuzluk, nefret ettikleri bir hükümetten kurtulma umuduyla birleşiyor ve seçimler sonrası, kendiliğinden patlamalara gebe bırakıyor. Pompalanan umut, yaşanan hayal kırıklığını isyanlara taşıyor. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak da var. tek elci faşist devlet 1 Mayıs ve 31 Mayıs'ı kazasız atlatabilmek için öyle adımlar atıyor ki, tüm bu adımların ve genel politik koşulların sonucu, 7 Haziran sonrası çığınca bir adım için uygun bir iklime dönüştürüyor.

Bu kez leninistler, ipliği pazara çıkış platformlarının kendi iradesini köreltmesine izin vermemeli; patlamaya gebe saatlere tüm göz ve kulaklarını sonuna kadar açık hazırlanmalı, ama en önemlisi, atak ve cüretli müdahaleler ile kitlelerin görmeyi umduğu öncülüğü ele alacak öz güvene sahip olmalılar.

"Antakya Savaş Bölgesi Oldu"

Reyhanlı katliamının üzerinden tam 2 yıl geçti. Katil devletin ne ilk ne de son katliamı. Antakya halkı Reyhanlı katliamını yine unutmuyarak orada ölümsüzleşenleri bir kez daha andı. Antakya Eğitim-Sen önünde toplanarak yürüyüşe geçen kitle Köprübaşı'nda yürüyüşü sonlandırarak basın açıklaması yapıldı.

"Suriye'ye emperyalist savaş başladığı günden bu yana Türkiye'nin özellikle sınır kentleri savaşı sıcağı sıcağına yaşıyor. Hele de Antakya, cihatçı çetelerin yaşam alanı olduğu kadar eğitilip donatıldığı yer oldu. Cilvegözü, Yayladağı sınır kapılarında ara ara can ve mal kaybı ile sonuçlanan patlamalar oldu. Samandağ'ın Meydan mahallesine havan mermileri düştü. Kısacası Antakya bir savaş bölgesi haline getirildi. (...) Lazkiye'de, İştibrak'ta Alevileri; Şengal'de Ezidileri; Rojava'da Kürtleri;

devamla Süryanileri, Hristiyanları katletmek normal değildir. Reyhanlı'da 52 Sunni kardeşimizin katledilmesi normal değildir." denildi.

Basın açıklaması, Reyhanlı katliamını kınararak son buldu.

"Volkan Kahyalar Kadrolu Olarak İşe Alınsın"

Odeabank Nişantaşı Şubesi'nde merkezi veri giriş elemanı olarak çalışırken, yediği tostun "koktuğu" sebep gösterilerek işten çıkarılan Volkan Kahyalar için Bank-Sen üyeleri Odeabank önünde işe iadesi için eylem yaptı.

Eyleme işten atılan Yandex çalışanları, Plaza Eylem Platformu üyeleri, işten atılan Dora Otel ve Grand Hyatt işçileri, Tüm Emeksen, Turizm ve Otel İşçileri Dayanışma Platformu bileşenleri tarafından destek verildi.

Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay, bankanın genel merkezi önünde yaptığı açıklamada, banka müdürünün Volkan Kahyalar'ı yediği tostun koktuğu bahanesiyle çalışma arkadaşları önünde azarlayarak küçük düşürdüğünü, 5 dakika sonra işe işten çıkarıldığı bilgisini iletildiğini aktararak "Günlük 10 TL olan yemek bedeli ile Nişantaşı'da 2 adet tost bile alınmıyor. Aylık bin 30 TL ücretle çalışan arkadaşımızın sabah 09.15'de çalışma haklarının elinden alınmasına sebep olan tost, gün boyunca günlük yemek ödeneği ile alınabilecek tek tosttur" ifadelerini kullandı.

"Kokan sadece üzerinde durdukları lağım değil çalışma yaşamını üzerine inşa ettikleri taşeron sistemidir" diyen Önder Atay, Volkan Kahyalar işe iade edilinceye kadar başta hukuki hakları olmak üzere tüm

haklarını kullanacaklarını vurguladı.

Eyleme destek veren Plaza Eylem Platformu üyesi ve işten atılan Yandex işçisi Eylem Akçay, haksızlığa maruz bırakılan Volkan arkadaşlarına destek için geldiklerini, ve geçtiğimiz günlerde işten çıkarılan freelance ve parça başı çalışan Yandex assesör işçilerinin de selamını getirdiklerini belirtti.

Freelance ve parça başı çalışan Yandex assesör işçilerinin çalışma şartlarını ve korkunç sömürü ağını anlatan Akçay, bir çok arkadaşının emeklerinin bir çırpıda yok sayılarak işten çıkarıldığını ve hiçbir gelir kaynakları bulunmayan arkadaşlarının çok zor durumda bırakıldıklarını ifade etti. Yandex'in Türkiye'yi sadece bir pazar olarak gördüğünü ve çalışanlarına herhangi bir değer atfetmediğini, ellerinden işlerini alarak ucuz emek gücü yaratmaya çalışıp emeğin sömürülmesi üzerinden kar etmeyi amaçladığını belirterek Yandex'in yaptığı bu büyük haksızlığı bir an önce telafi etmesi gerektiğini belirtti.

Eyleme Tiyatro Devrim oyuncularına kısa bir oyunla destek verdiler.

Söz Veriyoruz Size Güzel Günleri Getireceğiz

29 Nisan'da Antep Ayışığı Sanat Merkezi Müzik topluluğu, Suruç'a Kobanê'den zorunlu göç edip çadırkentlerde kalan ailelere ve çocuklara destek ve moral için oradaydı. Savaşın zorunluluğu ülke topraklarından kopup gelen Kobanêli aileler, büyük zorluklar altında

yaşama tutunmaya çalışırken, bir yandan da çocuklar eğitimden geri bırakılmıyor; Kobanêli ailelerin Türkiye ve Kürdistan'dan gelen maddi ve manevi desteğin yanı sıra çocuklara eğitim desteği de veriliyor.

Büyük bir heyecanla karne alma etkinliğine gelen çocuklar, Ayışığı Müzik Topluluğunun seslendirdiği şarkılar ve ezgilerle coşkularına coşku kattılar.

Etkinlikte ilk önce açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşması sonrası iki Kobanêli çocuk Kürtçe bir türkü seslendirdi. Çocuklar sahneyi konuşma yapacak öğretmenlerine bıraktılar.

Öğretmenin konuşmasının bitiminde sahne Ayışığı Müzik Topluluğunun oldu. Emeğe Ezgi'den Daweta Kobanê, Şengal parçaları ile farklı Kürtçe türküler seslendirdi. "Şengal" in seslendirilmesinin ardından müzik topluluğu adına Kürtçe yapılan konuşmada "Merhaba Kobanê Halkı, Merhaba Kobanê'nin geleceği çocuklar! Kan ve gözyaşıyla çıkartıldığımız topraklara umut ve zafer türküleriniyle geri dönüyoruz ve döneceğiz. Amacımız; hiçbir çocuğun gözyaşı dökmediği, öldürülmediği bir dünya yaratmak. Ve söz veriyoruz size, güzel günleri getireceğiz. Çocuklar inanın, inanın çocuklar; güzel günler göreceğiz, güneşli günler" denildi.

Müzik topluluğu sonrası öğretmenler sahneye çıkarak çocuklara karnelerini ve hediyelerini verirken, çocukların heyecanı görülmeye değerdi. Karne dağıtımından sonra müzik topluluğuna teşekkür edilerek etkinlik sonlandırıldı.

BYUAŞ İşçileri 301+? Maden İşçisini Andı

Katilleri Yakacak", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı.

Özgürlük Meydanı'na gelindiğinde Belediye İş Sendikası Başkan Yardımcısı Ercan Gürnlü Soma katliamı ve taşeron çalışmaya ilişkin kısa bir konuşma yaptı. Ardından Bakırköy Belediyesi BYUAŞ işçileri adına açıklamayı Erman Berk Çelik okudu. İşçiler basın açıklamalarında, 13 Mayısın kaza değil katliam olduğunu söyledi ve "Bizler söz veriyoruz emekle kazanılmış temiz bir ülke yaratıncaya kadar mücadelemize devam edeceğiz.. Anmıyoruz, arıyoruz.... Kardeşlerimiz neredesiniz katiller sokakta... Somayı unutma unutturma... Taşeron çalışma ölüm demektir" dediler.

Yozgat'ta Madenciler İş Biraktı

Yozgat Sorgun'da çalışan maden işçileri 7 aydır maaşlarının ödenmemesi nedeniyle 14 Mayıs günü iş bıraktı.

Maden ocağı önünde toplanan 60 civarında maden işçisi Soma'da katledilen 301+? maden işçisini bir dakikalık saygı duruşu yaparak andı. İşbaşı yapmayan işçiler, devletin kendilerine ta-

nınmış olduğu haklarını dahi alamadıklarını, 1 yıl içinde ancak 5 ay maaş alabildiklerini ve dayanacak güçlerinin artık kalmadığını belirtiyorlar. Maaşları ödeninceye kadar işbaşı yapmayacaklarını söyleyen işçiler; memurların maaşlarını bir ay ödemesinler, bakalım Türkiye nasıl karşılıyor. Ama iş madencilere gelince kimse ilgilenmiyor diyerek isyan ediyorlar.

Maden ocağında çalışan işçi sayısının zamanla 180'den 60'a kadar indiğini söyleyen işçiler, maden ocağının çalışma şartlarına dayanamayan işçilerin başka işlere girdiklerini ve şu anda yerin 280 metre altında çalıştıklarını

belirtiyorlar. Siyasetçilerin maden işçilerini sadece seçim zamanlarında hatırladıklarını, seçim zamanlarında değil zorda kaldıklarında aramayı beklediklerini ifade eden işçiler, yaşadıkları maddi sıkıntı nedeniyle çocuklarının ihtiyaçlarını karşılayamadıklarını ve yüzlerine bakamadıklarını anlatıyor.

"Biz burada 1,5 yıldır her gün yeniden ölüyoruz" diyen işçiler borçlarının biriktiğini ceplerinde para olmadığını ve evlerinden çıkarılmak üzere olduklarını ve ev sahiplerinin madencilere evlerini kiraya vermediklerini söylüyorlar.

Faşist Saldırlara Karşı HDP'nin Yanındayız

Devrime karşı faşizmin kendini çok yönlü tahkim ettiğini daha önce defalarca ifade etmiştik. Son süreçte HDP özgülünde Kürt Halkına karşı yapılan saldırılar, bunu bir kez daha gösterdi. Kürt Halkı, bugüne kadar uğradığı bütün saldırılara, sendirme politikalarına karşı devrimci özelliklerini ve ayaklanmacı ruh halini korudu. Faşist devleti ve onun paramiliter güçlerini esas olarak rahatsız eden budur. Taşları bağlayıp itleri sokağa salmalarının nedeni de budur.

AKP hükümeti-devleti, uzunca bir süredir kendisini hem giderek derinleşen iç savaşa hem de sürekli kışkırtıcılığı yaptığı bir dış savaşa göre hazırlıyor. Hedefinde komünistler, devrimciler, ilericiler, yoksul Kürt Halkı, Aleviler, gençler ve kadınlar var. Her adımda saldırılarını daha da yoğunlaştırıyorlar, yoğunlaştıracaklar... Asıl tehlike bu saldırıların yoğunlaşması değildir; bu zaten herkesin malumudur. Asıl tehlike bu saldırılar karşısında susma, geri çekilme, "barışçıl söylemler", "provokasyona gelme" vb adına pasif bir tutum

almadır. Faşist devletin saldırıları karşısında pasif bir tutum almak, saldırıların daha da cesaretlendirecek, kendilerine çevrilen diğer yanağa da vermaktan geri durmayacaklardır. İncinenlerin incitmeme tutumu içine girmesi, gemi azya almış olan dinci faşistleri daha da saldırganlaştıracak ve bu büyük savaşında sonuç almak, "ezmek, bitirmek" vb için onları kışkırtacaktır. Bütün gelişmeler gösteri-

yor ki, bu iç savaş kazanılmadan devrimin ilerlemesi mümkün değildir. Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçileri kavgaya davet ettiği bir dönemde, gerekçe her ne olursa olsun kavgaдан kaçınmak iç savaşta burjuvaziye sunulmuş bir hediye olacaktır.

Bu saldırılar, Kürt Halkına (ve tüm emek güçlerine) gözdağı verme amaçlıdır. Seçim sonrasında da bu tür saldırıların devam edeceğini görmek ve hazırlıkları buna göre yapmak gerekiyor. Bu süreçte leninistler olarak Kürt Halkının yanında olmaya devam edeceğiz. Bunu elbette Kürt halkının parlamenter vaatlerle oyalanması için değil, bir başka seçeneğin var olduğunun altını çizmek için yapacağız. Bu seçenek, bir devrimle siyasi iktidarın ele geçirilmesi seçeneğidir. Kürt halkının var olan iç savaşı, Türkiye işçi ve emekçileriyle birlikte kazanması, faşizmi ezme seçeneğidir.

**Şimdi Devrim Zamanı
Yaşamın Halkların
Mücadele Birliği!**

**Mücadele Birliği Platformu
19.05.2015**

GEVİRİ

Baltimore'dan Donbas'a

Faşizme, Emperyalizme ve Savaşa Direnmek!

Bu tarihsel olay için düzenlenen Uluslararası Dayanışma Forumu'nun örgütleyicilerini ve katılımcılarını, ABD Uluslararası Eylem Merkezi adına kutlamak istiyorum. Faşizme, emperyalizme ve savaşa karşı mücadele etmek için birleşik uluslararası hareketin inşasına doğru atılan bu hızlı adımların bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

Sovyetler Birliği'nin korkunç yıkımının yarattığı ters akıntılardan sadece iki on yıl sonra Luhansk, Donetz ve güneydoğu Ukrayna'nın işçilerinin kahramanca kitlesel ayaklanması yeniden sosyalizm için mücadeleyi gündeme koydu. SSCB'nin eski cumhuriyetleri arasında Sovyet yurtseverliğinin anti-faşist ve enternasyonalist ruhunu tekrar canlandırdı.

Donbas halk milislerinin silahlı direnişi, faşizmin ve NATO'nun Avrupa ve dünya genelindeki yayılmasına ve kemer sıkma politikalarına karşı gelişen direnişin bir devrimci harekete büyümesinin doğru yolunu gösteriyor.

Biz, ABD'de, onun Ukrayna'ya müdahalesine karşı savaş karşıtı ve ilerici güçleri hareket geçirmek için zorlu bir savaşımla yüz yüzeyiz. Dahası, ABD hükümetinin ve kapitalist medyanın Kiev yanlısı Rusya karşıtı propagandasının üstesinden gelmek görevi var.

Bu aynı zamanda 1950'lerdeki soğuk savaşın cadı avlarından bu yana ABD işçilerinin ve ilerici hareketin anti-komünist, anti-Sovyet ve anti-Rus isteri tarafından zehirlenmesinin uzun tarihine rağmen [başarılması gereken bir görev]. Bu önyargıları yıkmak ve ABD'de baskı altındaki topluluklar ve işçilerin gericiğe karşı savaşımının Donbas ve Ukrayna'daki halkla bağını kurmak için yaratıcı yollar geliştirmeyi gerektiren bir durumdur.

Neyse ki ülkemizde geniş bir göç-

men işçi nüfusu var. Özellikle Latin Amerika'dan, aynı zamanda Ortadoğu, Afrika ve Asya-Pasifik'ten [gelen bu işçiler] savaş karşıtı hare-

kette ve emek hareketinde gittikçe artan önemde bir rol oynuyor ve ABD emperyalizminin küresel sahnedeki rolünü doğru okuyor.

Donbas ve Ukraynalıların anti-faşist mücadeleleriyle, tüm haklarını isteyen göçmen işçilerin ve en düşük saatlik ücretin 15 dolar olmasını talep eden işçilerin mücadelesinin birliğini, [ve ayrıca bunlarla] Washington ve müttefiklerinin saldırısı altındaki diğer ülkeler ve Venezuela, Suriye, Filistin'le dayanışma eylemlerinin birliğini sağlayabildik.

Fakat geçtiğimiz aylarda ABD'deki en önemli gelişme, salgın halindeki ırkçı polis cinayetlerine karşı Afro-Amerikalıların ve diğer baskı altındaki ulusal toplulukların başını çektiği protesto dalgasıdır. Malcolm X Halk Hareketi'nin derleyip geçenlerde yayımladığı bir çalışmaya göre ABD'de her 28 saatte bir siyah insan polis, güvenlik görevlisi veya kerameti kendinden menkul "düzen koruyucuları" (vigilante) tarafından öldürülüyor.

Ayaklanma, Missouri'nin küçük bir kenti olan Ferguson'da polisin genç Michael Brown'ı öldürmesinden sonra geçen yaz başladı. Siyahlara karşı polis terörünün alıp başını gittiği New York dahil tüm ülkeye hızla yayıldı.

Çok yakın zamanda Baltimore kenti, polis tarafından omurgası kırılıp polis aracında ölüme terkedilen Freddie Carlos Grey'in ölümünden sonra ayaklandı. Yüzlerce protestocu genç tutuldu. Kent, askeri işgale uğradı. Önemli olan haftalarda ve aylarda en önemli zorlu işimiz, ABD devlet te-

rörüyle karşılaşan baskı altındakilerin bu yeni militan hareket ile Donbas ve Ukrayna'dakiler de dahil emperyalizme ve faşizme karşı direniş hareketi arasında köprüler yaratacak bağları bulabilmektir.

Luhansk ve Baltimore birbirlerine uzak görülebilir. Fakat düşmanları ortak. Pentagon ezilen topluluklara ve protestoculara karşı kullanılsın diye ABD genelinde polis birimlerine askeri araçlar ve gelişmiş silahlar gönderiyor. Tıpkı Luhansk ve Donetz'e yönelik savaş suçu için Ukrayna'ya bu teçhizatı göndermesi gibi.

ABD'de aç aileleri beslemek için hazırlanan sosyal programlardan alınan milyarlarca dolar Donbas'da aileleri ve yerleşimcileri açlığa mahkum eden Kiev cuntasına gönderiliyor.

Donbas'da çocuklar bombardımandan kaçmak için bodrumlara sığınmaya zorlanırken, ABD'de çocuklar komşularının hatta bizzat kendilerinin evlerinde polis tarafından öldürülme riski altında yaşıyor.

Birleşme açılımları ve eylemlerini yönlendirebilecek uluslararası dayanışmanın inşasının bu ön adımı bizi heyecanlandırıyor. Donbas ve Ukrayna halkına taahhüt ederiz ki ülkenize acı ve sıkıntı getiren emperyalist canavara karşı savaşa kararındayız. Ve sizin kahramanca örneğinizden öğreneceğimiz daha çok şey var.

ABD-NATO Ukrayna'dan Defol! Ellerinizi Donbas Cumhuriyetlerinden Çekin!

Donbas ve Ukrayna Özgür ve Sosyalist Olacak!

No Pasaran! (Geçemeyecekler!)

Workers World Editörlerinden Greg Butterfield'in, Luhansk Halk Cumhuriyeti'nde 8 Mayıs 2015 tarihinde düzenlenen "Anti-faşizm, Enternasyonalizm, Dayanışma," başlıklı Donbas Uluslararası Dayanışma Forumu'na sunulan rapor.

SINIFSIZ SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA HEDEFİ

ÖZGÜR GÜVEN

Tarih, sınıfı uzlaşmacılığıyla değil sınıf mücadelesiyle ilerler. Gündemi de bu mücadele belirler. Marx, sınıflı toplumlar açısından bunu vurgularken tarih sınıflar mücadelesidir diyordu. Marx'ın tarih tezinin özü bu cümleyle ifade edilebilir. Burada sınıfları uzlaştırma çabası tarihin akışına ters bir çaba olur. Tarih kendi gündemiyle ilerlemeye devam eder. Tarihin ilerleyişinde bugünün içinde olduğumuz anın anlamı da burada belirlenir. Proletaryanın, emekçi yığınların, sorunlarının nedeni sermayenin sömürüsü ve baskısıdır. Bu sömürü ve baskı, belirli bir noktada emekçi kitlelerde, ezilen ve sömürülen kesimlerde bir öfke patlaması yaratır. Bu öfke birikimi ve öfke patlaması olmaksızın proletarya ve halkların burjuva topluma karşı eylemi de olmaz.

Kapitalizmin sermayeye dayalı yoksunluk ve sefalet getirmesinin sonucu olarak öfke birikimi olmasaydı, kapitalizmin tarihi boyunca tekrar tekrar yaşanan büyüklü küçük binlerce isyanda yenilmiş ve zafere erişmiş devrimler de olmazdı. Bu öfke birikimi proletaryanın sermayeye karşı mücadelesinde itici güçtür. Aynı şey ezilen ulus ve ulusal topluluklar için de geçerli. Ulusal varlıkların inkar edilen, katliamlardan geçirilen, dilleri, kültürleri yasaklanan, asimilasyona uğratılan halklarda büyük bir öfke birikimi olur. Bu öfke birikimi, daha öncekileri saymasak bile, burjuva cumhuriyetin kuruluşundan sonra gerçekleşen onlarca Kürt isyanının itici gücüdür. Maden şirketlerinin doğayı talan etmesi, barajlar, HES'ler, termik santraller vb. yollardan kırsal alanlarda yaşayan insanların yaşam alanlarını tahrip edilmesinin, yağmalanmasının yarattığı bir öfke birikimi olmasaydı, Karadeniz'den Ege'ye, Akdeniz'den Trakya'ya kadar bütün Anadolu coğrafyasında köylülerin isyanı da olmazdı. Eğer proletaryanın sömürü ve baskılara karşı bu öfke birikimi olmasaydı 15-16 Haziran fırtınası da, 1 Mayıslar, grevler, fabrika işgalleri de olmazdı. Eğer proletaryada, halklarda, kadınlarda, gençlikte bu öfke birikimi olmasaydı, 31 Mayıs Gezi Ayaklanması da, 6-7-8 Ekim Kobane Ayaklanması da olmazdı.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi olan komünist parti, bütün sınıfların ve halkların içinde bulunduğu, sınıflar mücadelesinin içinde cereyan ettiği nesnel koşulları bütün yönleriyle ele almalı, değerlendirmelidir. Ama nesnel koşulları bütün gerçekliğiyle kabul etmek ona boyun eğmek anlamına gelmez. Komünist parti, proletarya ve emekçi kitlelerle birlikte bu gerçekliği yıkıp yerine başka bir gerçeklik kurmak amacıyla kapitalizmden komünizme geçmek amacıyla mücadele eder. Proletaryanın devrimci sınıf partisi her koşulda kapitalizme son verecek bir devrim için mücadele eder. Burjuva toplumu havaya uçurmayı, kapitalizme devrim yoluyla son vermeyi amaçlayanlar, bu devrimi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görüp, güncel, pratik politikanın konusu olarak ele almayanlar, kendi kendilerini nasıl tanımlarlarsa tanımlasınlar, kesinlikle devrimci değildirler.

Burjuva toplumda var olan çelişkilerin hepsinin temelinde emek sermaye çelişkisi vardır. Ulusal sorun, faşizm, kadın sorun, küçük üreticilerin sorunları, kentsel yıkım projeleri, HES'ler ve daha sayamayacağımız kadar çok sorunun temelinde sermayenin karşı daha çok kar hırsı, arayışı vardır. Bu sorunlardan bazıları çok eski tarihlere, hatta kapitalizm öncesinden beri var olsa bile, kapitalizmin gelişim sürecinde yapısal bir değişikliğe uğradılar. Eskinin üzerine, sorunu daha da ağırlaştıran kapitalizmin kar hırsı bindi. Bu nedenle köklü sorunların çözümünü isteyen proletarya ve halklar mücadeleyi sonuna kadar götürmeli, sermayenin egemenliğine son vermelidir. Aksi durumda istedikleri, özledikleri bir yaşam kurmaları mümkün olmayacaktır. Çünkü bu köklü sorunların burjuva toplum koşullarında çözümü yoktur. Belki bazı sorunların çözümünde geçici başarılar olabilir ama kalıcı ve köklü çözüm olamaz.

Bu geçici başarılar, pek çok siyasi çevre ve grup tarafından acil talepler diye ifade edilen düzen içi talepler konusunda elde ediliyor. Şimdi içine girdiğimiz seçim döneminde bazi talepli sermaye partilerinin ve küçük burjuva partilerin seçim bildirgelerinde yer alan taleplerdir. Zaten burjuva sınıfı korkutan da komünistlerin güncel talep olarak ifade ettiği düzen içi talepler değildir. Sermayenin uykularını kaçırın ve onların sonuna kadar direnmelerine neden olan hedef, kısaca kapitalizme son vererek proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sınıfları ortadan kaldırmak diye ifade edebileceğimiz proletaryanın nihai hedefidir. Bu tarihin en devrimci hedefinden kapitalizmden komünizme geçiş hedefinden vazgeçilirse, diğer talepler çerçevesinde burjuva sınıfta proletarya ve halkların uzlaşmasını engelleyen pek bir şey kalmaz. Ama böyle bir uzlaşmanın kaybedeni proletarya ve halklar olacaktır.

Kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin proletarya ve halkların önüne koyduğu tarihsel görevleri en başta da her devrimin temel sorunu olan iktidar sorununu güncel, pratik politikanın konusu olarak ele almayan her hareket, sonuçta emekçi yığınları, proletaryanın kurtuluşunu değil, koşulların sınırlı bir iyileştirmesini hedeflemiştir. Yaptığı şey devrimcilik değil, olsa olsa reformizmdir.

Tarihsel gelişmenin önünde engel olmaya çalışan burjuva sınıf, kapitalizmi eleştiren, ona karşı mücadele eden herkese ve her çevreye karşı harekete geçer, onları terör ve baskıyla sindirmeye, komplolarla yıldırma, parayla satın almaya çalışır, amacı onlara boyun eğdirmektir. Ama yaptığı her saldırıya, uğradığı her baskıya, terörle, komployla, toplumu yönetemediğini, üretici güçlerden sonra toplumu da elinden kaçırdığını; bu yüzden de kendi sonunu geciktirebilme için tarihin tekerini durdurmak, geriye çevirmek gibi nafile bir çaba içine girdiğini tekrar tekrar ispat eder.

Devrim yoluyla dünyayı değiştirmeyi hedefleyen ve bu uğurda mücadeleye atılanlar, burjuva sınıfın ve devletin her türlü baskı ve saldırısına uğrar. Katliamlar, sürgünler, işkenceler, uzun tutsaklık yılları ve devlet terörü nedeniyle mücadele zaman zaman gerilese de, her defasında daha büyük bir kararlılık ve cesaretle yeniden ileriye atılmak, uzun iç savaşın yaşandığı bizim gibi ülkelerin devrimcileri, komünistleri açısından olağan sayılabilir. Bu nedenle devrimci mücadele başlı başına cesaret ister. Sermayenin egemenliğine zora dayalı devrim yoluyla son vererek sınıfları ortadan kaldırma gibi tarihin en derine giden en devrimci görevini yerine getirmeyi üstlenen proletaryanın devrimci sınıf partisi ve örgütleri, saldırısı ve kuşatması altında mücadele ederler.

Proletarya ve diğer ezilen sömürülen emekçi yığınların kurtuluşu sınıf mücadelesi yoluyla gerçekleşir. Sınıf mücadelesi sınıf örgütleriyle verilir. Sınıf mücadelesinin sonuna kadar varılması sermayenin egemenliğine son vermekle başlayan sınıfların ortadan kaldırılması demektir. Sermayenin egemenliğine son vermek için proletaryanın burjuvaziden ideolojik, politik ve örgütsel olarak kesin bir kopuşu şarttır. Bu kopuş olmadan sermayenin egemenliğine son verilemez.

Proletaryanın kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Diğer ezilen ve sömürülen kesimlerin de kurtuluşu proletaryaya bağlıdır. Proletarya bütün ezilen ve sömürülenleri kurtarmadan kendisini de kurtaramaz. Proletarya kapitalizm öncesi dönemin ezilen, sömürülen sınıfları köleler ve toprak kölelerinden farklı olarak kendi tarihini karanlık, kör güçlerin etkisi altında bilinçsizce yapmaz. Aksine amaçlarını gizlemeden, açıkça ve bilinçli olarak ortaya koyar. Bunu da komünist partinin programıyla yapar.

Burada bilimsel sosyalizm, yani marksizm leninizm hem bilimsel olarak hem de pratik temelde ele alınmalıdır. Bu olmazsa burjuva egemenliğine son vermekten, kapitalizmden komünizme geçişten bahsedilemez. Bu durumda sosyalizm, burjuvazinin kabul edebileceği düzeye indirgenir, uzlaşmacı sosyalizme varır.

Ankara'da lise öğrencileri, Duman konseri denilerek otobüslerle
AKP mitingine götürüldü.

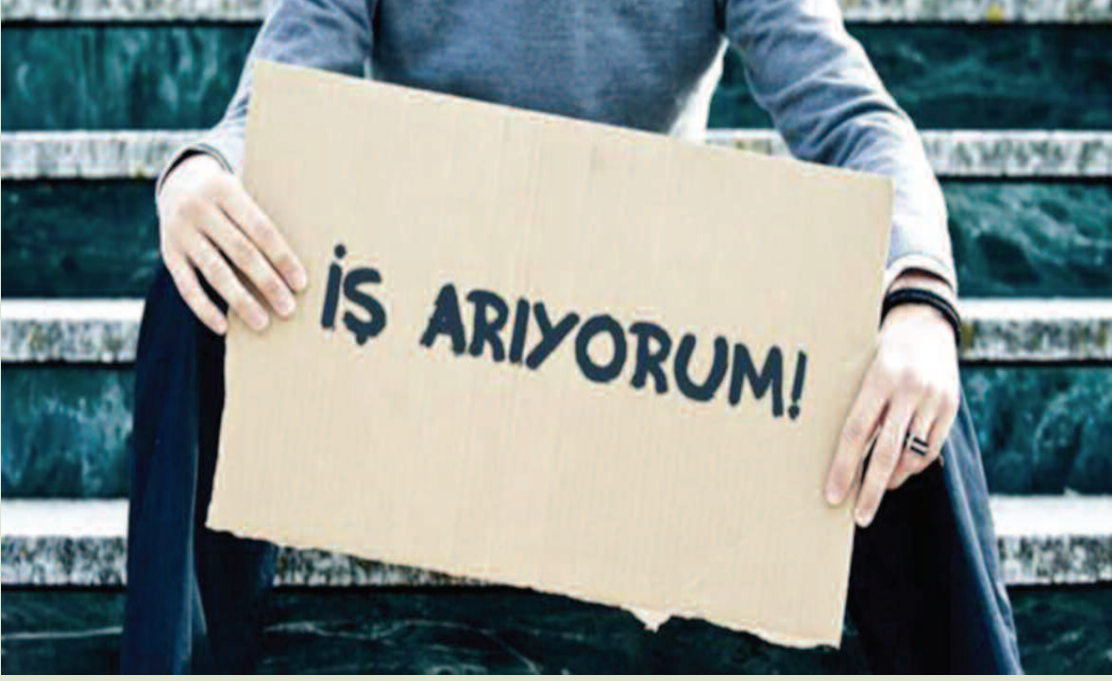
(Zaytung değildir)

Adliye'de polislerin birilerine saldırdığını gören avukat yardıma koştu
"durun ben avukatım", polislerin cevabı: "e o da avukaatt..."

(Zaytung değildir)

YENİ TÜRKİYE GERÇEĞİ; İŞSİZLİK VE GELECEKSİZLİK

Dinci faşist hükümet her yerde 'Yeni Türkiye' adıyla propaganda yaparken, 'Yeni Türkiye'nin gerçekleri açığa çıkıyor. TÜİK'in açıkladığı işsizlik raporlarında işsizlik yüzde 11,2 ile geçtiğimiz yılın 1 puan üzerinde gerçekleşti. Bu geçen yılın aynı dönemine göre işsizliğin 401 bin kişilik artış gösterdiği ve 3 milyon 226 bine ulaştı anlamına geliyor. Tabi ki resmi rakamlar bunlar ve her resmi açıklamada olduğu gibi ifade edilenler gerçeğin bir kısmını içeriyor. Genç işsizlik oranında da artış var. Resmi rakamlara göre %20 olan genç işsizlik oranı her 5 gençten birinin işsiz olduğu anlamına geliyor. Bu son derece yüksek bir oran. Resmîyette bile öyle.

Ama gerçek rakamlara değindiğimizde ise

sonuçlar şöyle oluyor: Resmi rakamlar iş aramaktan umudunu yitirmiş olanları, ya da son 4 haftadır bir çok nedenle iş arama imkanı olmayanları, kısa süreli iş yapanları vs. işsizlik hesaplamalarına dahil etmiyor. Tüm bunlar hesaba katıldığında ise işsiz sayısı 6 milyon 836 bin kişi oluyor. Yani işsizlik oranı %21,8 olarak ifade edilmelidir. Hesaplama böyle yapılmıca genç işsizlik oranı da artış gösteriyor. Geniş tabanlı işsizlikte genç işsizlerin oranı %29,4 olarak gerçekleşiyor. İşte bu çok daha yüksek bir oran ve 'Yeni Türkiye' vaatleriyle gençliğe, emekçilere ne vaat edildiği ortaya çıkıyor.

Yükseköğretim mezunları arasında da işsiz sayısı artış gösterdi. Ve toplam işsiz sayısı artışıdaki oranın ise %42'sini yüksek öğretimin-

zunları oluşturdu. Yaklaşık 1 milyon yükseköğretim işsizi orta yerde dururken geleceksizliğin ne olduğu daha iyi anlaşılıyor. Onca yıl çalışmanın sonucunda işsizlik yalnızca kapitalizmin verebileceği bir şeydir.

Bunun yanı sıra toplam işsiz sayısında en fazla yeri kaplayıp, resmi rakamların işsizlik hesaplamalarında yer almayan geçici çalışanların durumu ise çok daha ağır. Bu kesim sermaye sınıfının en fazla sömürdüğü kesimlerden biri. Geçici bir işte çalışanların toplam işsizlikteki oranı %36 yani 1 milyon 160 bin kişiden oluşuyor. Yeni işsizlerin oranı da az değil (1-2 aydır iş arayanlar) 496 bin kişi...

İşsizliğin en fazla vurduğu kesimlerden biri de kadınlar. Kadınlarda tarım dışı işsizlik oranı yüzde 17,3 olarak gerçekleşti. Kadınlar için resmi işsizlik oranı ise bir önceki yılın aynı dönemine göre 1,7 puan artarak % 13,2'ye yükseldi. Kadınlarda geniş tanımlı işsizlik oranı ise % 25,8 oldu. Tüm bu rakamlar ekonomik krizin gün geçtikçe derinleştiğini, gençleri, kadınları açlıkla terbiye etmeye çalıştığını ve kapitalizmin kitlelere gelecek vaat edemediğini gösteriyor.

Çalışan emekler, emekçilerin parasıyla yapılan saraylar, milyarlık otolar ve yemekler, bardaklar vs. Sermaye sınıfı kendisi için şatafatlı bir

yaşamı emekçilerin kanı ve acıları üzerinden kurmaya ve yaşatmaya çalışıyor ama yanılıyor. Bursa'da, İstanbul'da Gebze'de ve daha bir çok yerde ayağa kalkın işçi sınıfı kendisinden çalışanları almak için geliyor.

METAL İŞÇİSİ İŞ BIRAKTI

İlk defa böylesine devasa bir işçi eylemine tanık oluyorum. Bütün bir memlekete yayılan kendi il ve hatta ülke sınırlarını aşan işçiler yeter artık diyor ve patronlara onların sendikalarına karşı şart indiriyor. Ne patronlar, ne devlet, ne de sermaye partileri, ne de sermaye sınıfının işçi sınıfı içindeki ajanları olan sarı sendikalar bizim dostumuz değil, tek dostumuz işçiler diyorlar ve "kendi öz gücümüze güvenerek ilerliyoruz."

Bursa ya doğru yola çıkarken bir sürü şey aklımdan geçiyordu. Bir işçi eylemi ve kafamızda işçi eylemlerine dair düşünceler. İşçilerin yaşama ve çalışma koşullarının kötü olmasından, iradeleri dışında yapılan bir sözleşmeden kaynaklı hem patronlara hem de sendi-

kalara karşı bir başkaldırı var. Ama oraya gidince bütün bu yaşananların alışlagelen bir eylemden farklı olduğunu gördük.

Eylem yalnızca bunlarla alakalı değil, bunlarla beraber işçilerin birbirine yabancılaştırılmasına, birbirine güvensizleştirilmesine, birbirinin sorunlarına karşı uzak durmasına karşı da bir duruş var. Önlaştırmış ki buna karşı kendi içlerindeki sınırları bırakın tüm bir Bursa genelinde fabrikaları kapsayan bir sahiplenmeye girmişler. O kadar bir sahiplenme ki kendi öz gücümüz bize yeter, bu zamana kadar bizi sömüren işçi dostu olduğunu söyleyen sendikalar ve siyasi partilere buradan uzak durun burası yalnızca işçilerin ve işçi dostu olan-

arada duracağı bir eylem diyorlar.

Gün boyu diğer fabrikalardan desteğe gelen işçiler ve aynı zamanda eylemde olan fabrikaların işçileri attıkları her adımda bunun bilincini yansıtıyordu. Bu eylem yalnızca aileden yani işçi olan ve onların ailelerinin ancak desteği oluyordu. Dışında kalanlar ise hiçbir şekilde dahil olamıyordu. İşçilerin yarısı dışarıda yarısı fabrika içerisinde eylemini sürdürürken aileler, eşler, çocuklar babalarının her türlü ihtiyacında yanına

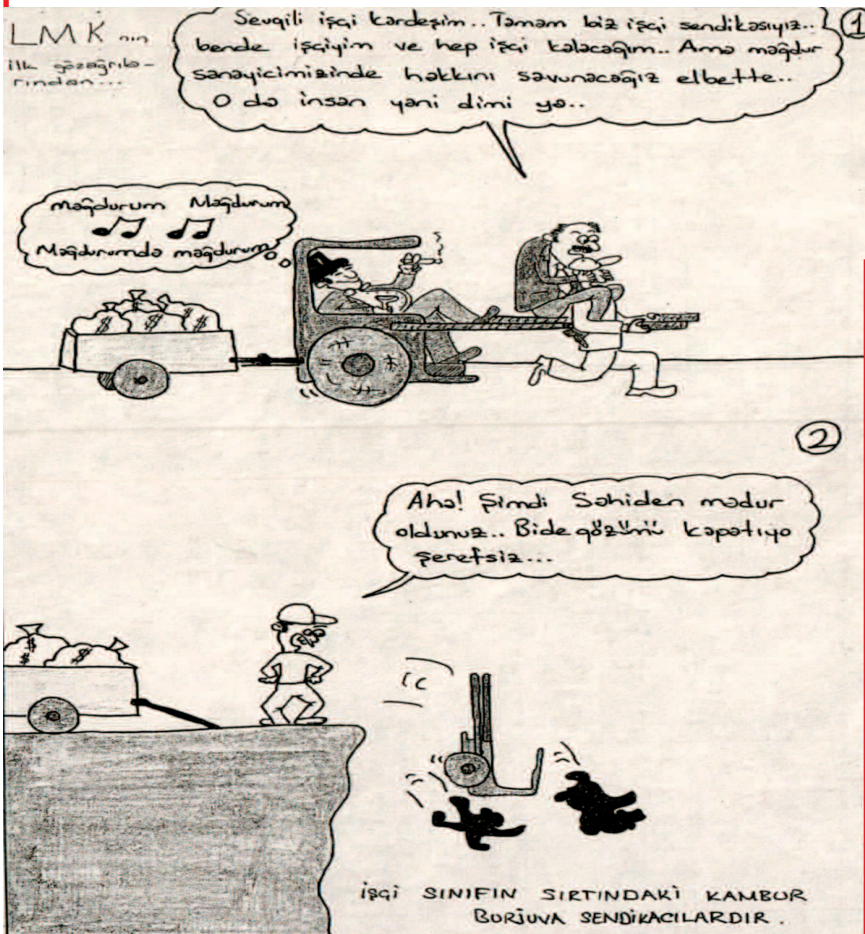
koşuyor her adımda onların haklı mücadelesini desteklediklerini hissettiriyorlardı. Evde yapılan yemekler evlerden gelen battaniyeler, fabrika içerisindeki işçilerle ailelerin demirler arasında görüşmeleri bunların en güzel örnekleriydi.

İşçiler attıkları bu adımlarının sonuçlarını gördükçe de daha mutlu oluyorlardı. Devletin patronların, sendika ağalarının korku dolu gözlerle onlara bakması işçilerin birbirine daha sıkı ke-

netlenmesini perçinliyordu. Hepsi bir ağızdan "kahrolsun sendika ağaları" ve "işçiyiz, haklıyız, kazanacağız" diyorlardı. Devlet ise hala bunun şaşkınlığı içerisinde hala adım atacak onları sindirecek bir yol bulamamış durumda görünüyordu. Çünkü oraya olacak en ufak bir müdahalede eylemlerin daha da sertleşeceğini ve büyüyeceğini biliyor. Bütün bir Bursa geneline yayılmış bu işçi eylemleri herkesi şimdiden bu kavganın içerisine sokmayı başarmıştı. İşçiler biz kazanacağız ve kazanana kadar bu yoldan dönmeyeceğiz diyorlardı ve bunu hissettirmeyi çok güzel başarıyorlardı.

Bursa'dan ayrılırken bir kez daha işçilerin kararlılıkla yürüdükleri zaman nasıl bir tarih yazdıklarını, tarihe nasıl not düşüldüğünü gördük. Çelikleşen iradeleriyle atacakları her adımın sermaye üzerinde nasıl korku saldırdığını gördük. İşçi sınıfı neden devrimde öncüdür ve ağır sanayi işçisinin de rolünün ne kadar büyük olduğunu gördüm. En kısa zamanda tekrar yanlarına gidip o güzel atmosferi solmak ve bu dayanışmayı büyütme için günleri ipe çekiyorum.

Geb'li Bir İşçi

Emekçi Çocukları İşçi Sınıfının Yanında

Bir yıl önce Soma'da yaşanan katliamla ölen yüzlerce işçi Manisa'da bir mitingle anıldı.

Katliamın olduğu o günlerde olduğu gibi öğrenci gençlik işçi sınıfının yanındaydı. Dün uykusuz ve gergin geçen günlerde işçileri göçük altından kurtarmak için oradaydı, bugüne katliamın hesabını sormak için.

İşçi ve emekçi çocuklarının bu düzende geleceği kömür kadar karardır. Ama kapitalizme verilen mücadele ile gençlik geleceğini aydınlatılabilir.

İşçi sınıfının özgürleştiği gün gelecekte kaygı duymadığımız, yarınımızdan emin olduğumuz gün olacak. Sosyalizm olacak.

Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm!
Soma'dan DÖB'lü Öğrenciler

Renault'un ardından Tofaş'ın da iş bırakması üzerine Diyanet İşleri tedirgin... Ya Mercedes işçileri de iş bırakırsa... (Bu da Zaytung değildir. Ülke Zaytung'a döndü vesselam)

Antep'te Faşizme Karşı Yürüyüş

Antep'te 12 Mayıs günü polis tarafından yapılan saldırının ardından 13 Mayıs günü DiDöDer'in çağrısıyla yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. 300'den fazla öğrencinin katıldığı yürüyüş boyunca "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganları atıldı.

Üniversite önündeki meydana toma ve çevik kuvvet konuşlanmıştır. Bu yüzden tramvay durağında gerçekleştirilen açıklamada mücadelenin süreceği vurgusu yapıldı.

Bir gün önce faşistlerle başlayan gerginliğin ardından polis, faşistleri korumaya alarak üniversitenin içine çekmiş, daha sonra alanda bulunan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere saldırmış, 15'ini gözaltına almıştı. Kadın öğrencileri taciz etmekten de çekinmeyen polis, bir çok öğrenciyi yaralamıştı.

"Reyhanlı'dan Soma'ya Yasta Değil İsyandayız"

Çekmeköy Toki Lisesi öğrencileri, Reyhanlı ve Soma Katliamlarını protesto etmek için 13 Mayıs günü 12.50'de Lise önünde toplandılar.

Daha sonra "Reyhanlı'dan Soma'ya Yasta Değil İsyandayız" pankartı ile kortej halinde Sarıgazi Merkez'e yürünmeye başlandı. Yürürken sivil polislerin eyleme katılan öğrencilerin fotoğrafını çekmesine tepki gösterildi.

Öğrenciler yürüyüş boyunca sık sık "Reyhanlı, Soma, Gazi, Sivas,

Maraş, Çorum... Unutma", "Reyhanlı'dan Soma'ya Hesap Sormaya" "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı. Sarıgazi Merkez'e gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında "Biz Alevi, Sünni, Laz, Çerkez, Arap, Türk, Kürt, Ermeni çocuklarımız biz biriz, tekiz ve en önemlisi birliğiz. Yaptığımız her katliamın hesabını soracağız" denildi.

Daha sonra saygı duruşunda bulunulup eylem sonlandırıldı.

"Ailelerimizi Bizleri Sahiplenmeye Davet Ediyoruz"

Son zamanlarda İzmir'de TMSH polisleri tarafından DÖB'lü öğrencilere yapılan baskı, 14 Mayıs günü İHD'de yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Bir çoğumuzun aileleri aramayıp, karakollara "davet" edilmiştir. Kimimizin okullarına gelinip müdürlerden bilgi alınmıştır. Dahası bir arkadaşımız TMSH polisleri tarafından yurttan alıkonulup, bizler hakkında kara propaganda yapılmış ve DÖB'lü tüm öğrencilerin isimleri tek tek sayılıp bilgi almaya çalışılmışlardır. Denizleşen öğrencilerden korkup baskı altına

almaya ve ajanlaştırma faaliyetinde bulunmaya zorlanmışlardır.

Bizler Devrimci Öğrenci Birliği olarak işçi ve emekçi olan ailelerimizi, sınıf mücadelesine katılmış bizleri sahiplenmeye, faşist baskılara karşı tek yumruk olmaya çağırıyoruz. Arkadaşlarımızın kılına dahil zarar gelirse sorumlusu İzmir emniyetidir. Hiçbir tehdit, baskı bizleri geleceğimiz için mücadeleden alıkoymayacaktır.

Ayrıca basın toplantımızda Av.Seher Dursun, Gezi'den sonra üniversiteli ve liseli gençliğin

daha çok alanlara çıktığını bunu Soma'da Özgecan'da defalarca gösterdiklerini ve polislerin gençlik üzerinde daha çok baskı yapmasının bundan kaynaklandığını ve tüm baskılara karşı asil olanın gençliğin mücadeleye devam etmesi gerektiğini, böylece polislerin vazgeçeceğini belirtti. Polisler kendilerine yöneldiği durumlarda bunu avukatlara İHD'ye bildirmeleriyle yasal takibinin de yapılabileceği; ancak asıl meselenin gençliğin baskılardan gerçekten yılmaması olduğunu söyledi. Ayrıca bir işçi arkadaşımız da; Fa-

şizm koşullarında böyle baskıların her zaman olacağını ve işçi-emekçiler olarak gençlerin her zaman yanında olacaklarını belirtti. İHD ise her durumda devrimcilerin yanında olacaklarını, bu tür durumlarda İHD'ye başvurmanın gerekliliğinden bahsetti.

Bu konuşmaların sonra basın toplantımız sona erdi.

Gözetililer, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz !

Devrimci Öğrenci Birliği / İzmir

GELECEĞİMİZ SANDIKTA MI?

Umut Güneş

Modern çağda gerçekler değil, yalanlar egemendir. Bunu modern çağın en iyi 'demokrasi' oyunu olan seçimlerde görürüz. Bir birlerine rakip partiler ve liderleri seçimlerden galip ayrılmak için, tüm kirli çamaşırları orta yere sererler ve gerçek ortaya çıkar: Çağın egemeni yalanlardan ibarettir. Kitleler mutlu ve refah dolu bir yaşam vaadi ile aldatılmıştır. Çünkü kitlelerin yaşamında mutluluk adına olan tek şey, yaşamlarında olmayışıdır. Refah ise emekçilerin yaşamında ümitlen ve hayalden öte bir yerde değil! Demokrasi, barış, özgürlük, gelecek ve daha nice vaatler. Bir anlamı olmalı, yoksa ifade edilmezlerdi öyle değil mi?

Tüm bu vaatlerin ortak amacı birilerinin geleceğimizin sandıkta olduğunu bize hatırlatmasıdır. Hatta daha ileri gidenler de var ve her şeyi sandıkta çıkacak oya bağlayabiliyorlar. Oysa sınıflar mücadelesinin tarihi göstermiştir ki; her sınıf iktidar olmak için kendi çıkarını toplumun çıkarı gibi gösterir ve kendine bir toplumsal taban yaratır. Bütün söylenenlere rağmen bizzat resmi makamların açıklamaları, burjuva medya tekellerinin haberlerinde yer alanlar dahi bir seçime değil, ama daha çok bir iç savaş yaşadığımız ve dış savaşın da fena şekilde kışkırtıldığı yönündedir. Bir günlük haber akışını izleyen aklı başında herkes bunu görebilir. Hal böyle olunca bir taraftan sandığın önemine işaret etmek, öbür tarafta da alabildiğine dinci faşist çeteleri savaşa hazırlamak iki şeyi ifade eder:

Birincisi; Kitleler ciddi bir değişim istemiyle hareket ediyor. Bu devrimci bir dinamiğin sonucudur. Kitlelerin bu istemi 'Artık İktidar Olmalıyız' biçiminde okunmalıdır. Sermaye sınıfı da bu devrimci değişim istemini görüyor, kendi çöküşünü de görüyor ve bu nedenle sandığı bir çıkış yolu olarak sunuyor. Sermaye sınıfı bu yolda tek başına değil, sosyal-reformist partiler de aynı istemi parlamenter kanallara akıtarak tutumunu açıkça ortaya koyuyor. Küçük burjuva anlayış Gezi Ayaklanması'ndan sonra bile 2013 seçimlerini hükümetin düşeceği/zayıflayacağı bir alan olarak görmüş, umduğunu bulamadığı zaman itirafını gerçekleştirmişti: "Faşizm/Diktatörlükler Sokakta Yenilir" Ama gelin görün ki sandık yolu görünür görünmez sözlerini unuttular.

"Kendi kendinize verdiğiniz sözü tutmak, En çabuk unuttuğumuz şeydir ne yapsak." (Shakespeare-Hamlet)

Sandık burjuvazinin elinde sokakları temizlemenin bir yolu ise ortalama solun elinde devrimden kaçışın bir aracıdır. En hafif tabirle en geri bilinçlerin kölesi olduklarının ifadesidir.

İkincisi; eğer ilk yol başarılı olmaz ya da kitlelerin devrimci mücadelesinin önüne geçemez ise burjuvazi zoru kitleleri bastırmak ve değişim istemlerini en katı tutucu istemlere dönüştürmek için kullanacaktır. Ama yüzyılların yönetme deneyimine sahip egemen sınıflar iki sopayı da birlikte kullanıyor ve iktidarlarını ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Tüm bunların ifade ettiği gerçek ise şudur: Sermaye sınıfı ile işçi sınıfı ve ezilenler arasında süren iç savaşın; devrimle karşı devrim arasında süren iç savaşın hızla nihai kapışmaya yaklaştığıdır. Bütün mesele burada düğümleniyor. Gençliğin ve kitlelerin değişim istemi, başka bir dünya istemi şeffaf kutularda değil, sokaklarda, fabrikalarda, okullarda, üniversitelerde verilen mücadele ile gerçekleşecek.

Gerçekleri Egemen Kılmanın Zamanı!

Sözler söylendi ve hesaplar yapıldı. Onlar ne yaparsa yapsın, bizlere düşen en devrimci coşku ve sabırla yaşamın gerçeklerini kitlelere anlatmaktır. Devrimci bir dönemin Leninist gençliğe yüklediği sorumluluk tek cümle ile şöyle ifade edilebilir; yapılmış küçük işler, planlanmış büyük işlerden daha iyidir. Zira bizi kitlelere götürecek, devrimci politikaları maddi bir güce dönüştürecek şey sabırla yürüttüğümüz günlük faaliyetlerimizdir. Dönem Leninist politikaları öne çıkartacak bir dönem. Ortalama solun parlamenter yolu bürokrasinin donuk ruhu ve cansızlığını ifade ediyor, oysa Leninistlerin devrimci yolu sokağın coşkusunu ifade ediyor. Devrimci değişimi isteyen, faşizme son vermek isteyen gençliğe bir kez daha seslenelim ve söyleyelim: Geleceğimiz sandıkta mı? Bizce hayır! Geleceğimiz işçi sınıfı ile ezilenlerle sermaye sınıfı arasında süren iç savaşın, devrimle karşı devrim arasında süren iç savaşın kimin kazanacağına bağlıdır!

"...Şimdi olacaksa bir şey yarına kalmaz. Yarına kalacaksa, bugün olmaz. Bütün mesele hazır olmakta. Madem hiçbir insan bırakıp gideceği şeyin gerçekten sahibi olmamış, Erken bırakmış ne çıkar. Ne olacaksa olsun!"

(Shakespeare- Bütün Mesele Hazır Olmakta)

Türk-Metal'den İstifa Etmek İsteyen İşçilere Saldırı

Bursa'da metal işçilerinin eylemleri yükselirken 5 Mayıs toplu istifa için harekete geçen metal işçileri, Türk Metal yöneticilerinin saldırısına uğradı.

Bursa'da metal fabrikalarında ağır sömürü koşullarında çalışan metal işçileri Türk Metal'in imzaladığı toplu iş sözleşmesine itiraz ederek yeni bir toplu iş sözleşmesi imzalanmasını istemişlerdi. Bosch fabrikasında işçilerin itirazı ve kararlı eylemleri sonucunda yeni bir iş sözleşmesi imzalamaları üzerine, diğer fabrikalarda çalışan metal işçileri de harekete geçmiş, Türk Metal'in yeni bir toplu iş sözleşmesi imzalaması için eylemlere başlamışlardı. Bir çok fabrikada yemek saatlerinde, vardiya giriş ve çıkışlarında, fabrika içinde ve çevresinde, boykotlar, yürüyüşler, Türk Metal Sendikası yöneticilerine istifa çağrılarında eylemler yapan metal işçileri, Türk Metal'in harekete geçmemesi üzerine 26 Nisan günü Bursa Kent Meydanı'nda bir miting düzenlemiş ve 5 Mayıs'a kadar taleplerinin yerine

getirilmemesi halinde Türk Metal'den toplu şekilde istifa kararı almışlardı.

Türk Metal'in adım atmaması üzerine işçiler toplu şekilde istifa etmek için metal fabrikalarından toplanmaya başladılar. Vardiya saatlerine göre toplu istifalarını gerçekleştirmek üzere toplanma kararı alan işçilerden Renault fabrikasından çıkan yüzlerce işçi, sloganlarla istifaların gerçekleştirileceği alana doğru yürüyüşe geçti.

Metal Fabrikaları Arası Koordinasyon tarafından, işçilerin e-devlet sistemi üzerinden sendikadan toplu istifaları için, çok sayıda bilgisayarla masa oluşturdu. İşçilerin bu alana girmesi üzerine Türk Metal Sendikası yöneticilerinin de aralarında olduğu çok sayıda kişi, alana giren işçilerin üzerine saldırdı, masalardaki bilgisayarlara da zarar verildi. İşçilere saldıran Türk Metal yöneticileri çok sayıda işçiyi yaralarken, saldırıyı kayda almak isteyen gazetecilere saldırmaktan geri durmadı, gazetecilerden de yaralananlar oldu.

Türk Metal yöneticilerinin saldırısına polis de destek çıktı, saldırganları ayırmak yerine işçilere saldırdı. İşçilerin bir kısmı tedavi için hastaneye götürüldü. İşçilerin ardından hastaneye giden Türk Metal yöneticilerini gören işçiler, yöneticileri hastaneden kovdular. İşçiler yaşanan saldırı üzerine, istifaların bireysel olarak hızla yapılması kararı alındı.

Sağlıkta Şiddet Sürüyor

Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesi'nde 11 Mayıs günü KBB'de çalışan Prof.Dr. Güven Yıldırım'a bir hasta tarafından uygulanan şiddeti protesto etmek ve Hemşireler Gü-nü'nü kutlamak için TTB, SES ve Genel İş Sendikası bir araya geldi.

Sağlık emekçileri Okmeydanı Hastanesi önünde yaptıkları basın açıklamasında, verdikleri sağlık hizmetinin "sağlık dönüşüm" adı altında değersizleştirildiği söylendi. Hizmet alanlarla hizmet verenlerin farklı evrenlerde gibi birbirlerine yabancılaştırıldığını söyleyen sağlık emekçileri, "Bu ülkede yaşayan her bir vatandaşın iş ve can güvenliğinden hükümet ve bağlı kurumların yöneticisi sorumludur." dediler.

Eksiksiz bir şekilde iş ve yaşam güvencesi isteyen emekçiler basın açıklamasını "dok-tor arkadaşımıza yapılan saldırı hepimize yapılmıştır. Kınıyoruz, sorumluları bir an evvel her türlü tedbiri almaya çağırıyoruz. Bugün değilse ne zaman sorumluluğunuzu yerine getireceksiniz?" diyerek bitirdi.

"Zafere Giden Mücadele Mütevazı Adımlarla Doludur"

Turizm Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu, Dora Otel işçisinin işe iade davasını kazanmasının ardından 7 Mayıs günü saat 19.00 Dora Otel önünde eylemdeydi. Osmanbey Metro çıkışında toplanan platform üyeleri ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla Dora Otel önüne geldiler. Hafta içi ve akşam saati olması nedeniyle kalabalık olan yol boyunca çevrede bulunanlar alkışlayarak, araçlar ise korna çalarak destek verdi.

İşten atılan Dora Otel işçisi Esin Gülüm "Bugün bir arkadaşımız davayı kazanarak hukuki alandaki haklılığını kanıtlamış oldu. Bizler anayasal hakkımızı kullanarak sendikali olduğumuz için işten atıldık. Ve en başından beri bu mücadeleyi kazanacağımızı biliyoruz. Bu sadece başlangıç" dedi.

Otelde çalışmakta olan arkadaşlarına da seslenen Gülüm, "Arkadaşlar sizlere neler söylendiğini, nasıl baskı uyguladığını biliyorum. Haklarınızı arayın, sessiz kalmayın, bizim kaybedecek birşeyimiz yok. Ben haklarımı aradığım için işten atıldım, ama

mücadele etmenin onurunu yaşıyorum. Sizlerde bu onurlu duruşu gösterebilirsiniz ve hep birlikte kazanabiliriz" dedi.

Esin Gülüm Arapça konuşma yaparak otel misafirlerine seslendi, Dora Otel işçilerinin anayasal haklarını kullanarak sendikali olmaları nedeniyle işten atıldıklarını anlatarak kendilerine hizmet veren işçilere destek vermelerini istedi.

İşten atılan Grand Hyatt Otel işçisi Recep Yüzer ise Dora Otel işçilerinin mücadelesini örnek alarak sendikali olup örgütlü mücadeleye başladıklarını, Dora Otel işçileriyle birlikte mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Eyleme destek veren HDP üyeleri adına Eyüp Güneysel de yaptığı konuşmada taşeron çalışmanın sömürü koşullarına değinerek Dora Otel işçilerinin yanında olacaklarını belirtti.

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu, farklı işyerlerinden işçilerin de mücadeleye katılması ve örgütlenme çalışmasının turizm işkolunda gelişmeye başlaması nedeniyle Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu adını aldı.

Kapitalizm Öldürmeye Devam Ediyor

1 Mayıs'ta iş cinayetlerini durdurabilmek için ülkemizin dört bir yanında alanlardaydık... 2015 Nisan ayında en az 130 işçi yaşamını yitirdi...

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yazılı, görsel, dijital basından takip edebildiği, emek-meslek örgütlerinden gelen bilgiler ile işçiler, işçi yakınlarının bildirimleri ışığında tespit edebildiği bilgiler ışığında 2015 yılının ilk dört ayında yaşanan iş cinayetleri şöyle:

Ocak ayında en az 128 işçi, Şubat ayında en az 85 işçi, Mart ayında en az 139 işçi, Nisan ayında ise en az 130 işçi yaşamını yitirdi... Böylece 2015 yılının ilk dört ayında iş cinayetlerinde en az 482 işçi can vermiş oldu...

2012 yılından beri kaçınıcı değişiklik oldu artık takip edemiyoruz ama işçi sağlığı mevzuatında yeni düzenlemeler yapıldı. Bu noktada "İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" 23 Nisan'da Resmi Gazete'de yayımlandı. Ancak aynı dönemde yani son dört yılda sadece Nisan ayında yaşanan iş cinayetleri bize gerçekleri yansıtıyor: İşçiler her geçen ay daha fazla ölüyorlar...

İnşaat, tarım, taşımacılık ve ticaret/büro işkollarında işçi ölümleri yoğunlaşıyor... Nisan ayında yaşamını yitiren 130 emekçinin 108'i işçi, memur statüsünde çalışan üreticilerden; 19'u çiftçilerden/küçük toprak sahiplerinden ve 3'ü esnaflardan olmak üzere 22'si kendi nam ve hesabına çalışanlardan oluşuyor...

İşçiler en çok trafik/servis kazaları, düşme, ezilme/göçük ve diğer nedenlerden dolayı can verdi... Nisan ayında iş cinayetlerinde 9 kadın, 2 çocuk, 6 göçmen işçi can verdi... İş cinayetleri en çok İstanbul, Konya, Antalya, Bursa, İzmir ve Adana'da can aldı...

Ereğli Demir Çelik'te Patlama: 3 İşçi Yaralandı

Zonguldak'ın Ereğli ilçesinde kurulu bulunan Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'nda (Erdemir) yüksek fırında meydana gelen patlamada 3 işçi yaralandı.

Patlama, 7 Mayıs günü 2 Nolu Yüksek Fırın'da, Tüyer olarak adlandırılan bölümdeki sıcak üfleme ünitesinde meydana geldi. Patlamada işçiler 42 yaşındaki Mahmut Aydoğan, aynı yaştaki Suat Çakır ve 27 yaşındaki Oğuzhan Küçükarslan yaralandı. Yaralı işçiler ambulanslarla özel hastaneye kaldırıldı.

Soma'da Maden Ocağında Yangın

Soma'da Maden faciaları devam ediyor. Koşullarının çok kötü olduğu defalarca dile getirilen İmbat Madeni'nde maden dışındaki depo ve koğuş bölgesinde yangın çıktı. Yangının dumanı maden ocağının girişine dolunca, maden işçileri dumandan boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Malzeme deposunda başladığı öğrenilen yangının büyümesiyle, duman temiz hava girişine doğru ilerledi. Yangın havalandırma sistemlerini etkiledi, ocaқта tahliye işlemine başlandı.

Soma itfaiyesinin bütün ekipleri maden ocağına sevk edildi, çok sayıda ambulans da gönderildi. Yangın dakikalar sonra söndürülürken, dumandan etkilenen madenciler de tedavi altına alındı.

"Gelecek Biz İşçilerin Olacak!"

Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu Grand Hyatt Otel işçileri'nin işe geri alınması talebiyle 10 Mayıs Pazar günü yine Taksim'de Grant Hyatt Otel önündeydi. Talimhane Caddesi'nde toplanan ve "İşimiz Geri İstiyoruz" yazılı pankart açan Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu'na Diren Kazova Kooperatifi üyeleri de "Dora ve Grand Hyatt İşçilerinin Direnişini Selamlıyoruz" yazılı pankart ile katılarak destek verdi.

Bir süre önce Grand Hyatt Otel'de taşeron çalışan ama asıl işi yapan 20 işçinin kendi geleceklerine yön verebilme iradesini ortaya koyduğunu ve sendikali olmaya, örgütlü birer işçi olmaya karar verdiklerini, yaşanan kıta hukuki yazışmalar sonunda Grand Hyatt tarafından, 15 yıldır çalışılan CRT taşeron firması ile projelerinin iptal edildiği bahanesi ile sadece sendikali değil, tüm taşeron olarak çalışan 30 işçinin işine son verildi.

Dora Otel'de, Grand Hyatt Otel'de, Tofaş'ta, Renault'da ve bir çok örnekte olduğu gibi işçilerin yazgılarını ellerine almaya karar vererek gerek fiili

örgütlenmeler gerekse hukuki çalışmalara başladıklarını ve meyvelerini almakta olduklarını belirten açıklamada "Bugün biz işçiler için şartların olgunlaşmaya başladığı ve tüm zorluklara rağmen rüzgarın bizden yana esmeye devam ettiği bir dönemdeyiz, bilinçli ve örgütlü işçiler olarak mücadelemizi ekonomik, hukuksal, politik her sahada kabul ettireceğiz. Gelecek İşçilerin Olacak" diyerek sözlerini tamamladı.

Eylemde İşçi Dayanışma Koordinasyonu adına yapılan konuşmada gerek Dora Otel, gerekse de Grand Hyatt işçilerinin işlerine geri dönme mücadelesi selamlanarak 1 Mayıs'taki tutuklamalara değinilerle tüm 1 Mayıs'ta tutuklananların derhal serbest bırakılması gerektiği belirtildi.

İşçilerin ve Halkların Katili Kapitalizmi Yıkalım

Soma katliamı... Manisa'nın küçük bir madenci ilçesi olan Soma'nın herkes tarafından duyulması, tanınması, yüzlerce canın bir anda yer altında kalması ile oldu. Bir yıl önce kömür madeninde yaşanan göçük, Soma'nın adının dünya çapında duyulmasına sebep oldu. Sadece topraklarımızda değil, tüm dünyada yürekler soma için kanadı.

Soma bir anda sadece acının değil, öfkenin ve kızgınlığın da adı oldu. Soma aynı zamanda dayanışmanın, dostluğun da adı oldu. Soma, isyanın da adı oldu.

Önce hepimiz tek yürek o madenin ağzında çıkacak madencileri bekledik acı ile. İçeriden işçiler değil de cansız bedenler çıkmaya başladığında acı öfkeye dönüştü. Öfkenin ilk kaynağı maden sahibi şirketin ihmalkarlığı, kar hırsı yüzünden yüzlerce kişiyi gözünü kırpmadan ölüme göndermesi iken, kısa sürede bu öfke devlet erka-

nına yöneldi. Faciamın olduğu madene lütfen gelen sorumlu bakan, aileleri tokatlayan zamanın başbakanı, tekmeleyen danışman vs halkın asıl sorumluların kim olduğunu kısa sürede görmesine ve öfkelerini onlara yöneltmesine yetti.

Öfke her yerde yankı buldu. Ülkenin dört bir tarafında eylemler ayaklanmalara dönüştü. Binlerce kişi giden canları anarken, devlete ve sermayeye karşı öfkelerini haykırdılar. Öğrenciler lisede, işçiler, emekçiler sokaklarda, meydanlarda sermaye sınıfına kafa tuttular. Soma, çok kısa sürede işçilerin isyanının adı oldu. Kısa süre sonra da dayanışmanın adı oldu Soma. Tüm halklar ölen Somalı madencilerin ailelerine uzattı ellerini. Kimi maddi destek olurken kimi yanlarına giderek acılarını paylaştı...

Açıklanan resmi rakam 301 idi... Ölen işçi sayısının bundan çok daha fazla olduğu bilinen bir gerçek. Kaçak çalıştırılan işçiler, göçmen ve çocuk

işçiler bu istatistiklere girmediler.

Yaralar sarılmadan, acılar dinmeden kapitalizm can almaya devam etti. Ermenek Madeninde, Torunlar inşaatta onlarca canı sermayenin kar hırsına kurban verdik. Ve birer ikişer her gün yeni ölüm haberleri gelmeye devam ediyor. Kurulan mahkemelerin tiyatro sahnesine dönüştüğünü, acıları dindirmek, yüreklerimizi soğutmak bir yana, yaralarımızı daha da kanattığını gördük.

Şimdi sadece yas tutma zamanı değil. Bugün ölenlere sadece ağıt yakma günü değil. Bugün işçi sınıfı ve ezilen halklar olarak tek vücut ayağa kalkma, yeni ölümlere dur deme zamanı. Kapitalizm bizi onar, yüzer yüzer öldürmeye devam ediyor. Bugün ayağa kalkma, sermayeye dur deme zamanı. Kapitalizmi yıkmaya zamanı.

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN'
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Madenci Aileleri Acılarını Haykırdı

Madenci yakını, Kütahya, Eskişehir ve Balıkesir'deki madenlerde yakınlarını yitirmiş madenci aileleri de katıldı. Mitingde madenci ailelerine söz verildi. Madencilerin eşlerinin bir çoğu konuşmakta güçlük çekti, acıları ve öfkelerinin halen ilk günkü gibi olduğunu çünkü adaletin sağlanmadığını ifade ettiler.

Soma katliamında oğlu Uğur Çolak'ı kaybeden baba İsmail Çolak konuştu. Bir yıl önce kaybettikleri 301 canlarının devlet için sadece bir rakamdan ibaret olduğunu belirten baba Çolak, "Onların hayalleri vardı. Ama onlar 13 Mayıs'ta bu hayalleri sonlandırdılar. Aşamadık. İnanmadık. Her gece onların yalnızlığıyla uyumaya çalıştık" dedi. Katliamın ardından susmadıklarını ve bundan sonrada hiç susmayacaklarını söyleyen Çolak, "Susarsak 301

bu denetlemeye gelip denetlemeden giden müfettişler" dedi.

Uğur Çolak'ın babası İsmail Çolak, "Susmadık, susmayacağız. Susarsak daha çok 301 madencimiz ölecek. Katillerin gözlerine bakarak öfkemizi haykırmak için buradayız. Gerçek katilleri koruyorsanız, gerçek katillerin yargılanmasını istiyoruz. Bizler çok acı çektik, çekmeye devam ediyoruz. Başkaları bu acıları çekmesin diye buradayız. Bir daha kader fitrat denilmemesi madenlerde bir daha kazalar olmaması için çalışma koşullarının düzeltilmesi gerekli. Biz bunlar için mücadele ediyoruz" dedi.

İki kardeşini maden faciasında kaybeden kendisi de madene çalışan bir işçi ise, "301'i unutmuyacağız, unutturmayacağız. Acılarını unutursak kalbimiz kurusun. Her gün alanlarda olacağız, bu katliamı yaratılardan hesap soracağız. Biz bunun fitrat değil cinayet olduğunu biliyoruz. Sorumluların yargılanana kadar peşini bırakmayacağız. Sözler tutulmadı işçiye sahip çıkmayan sendikayı da istemiyoruz. Güven içinde çalışmak ailemize korku değil ekmeğe götürmek istiyoruz" dedi.

Konuşmalar sırasında dans sanatçısı Gonca Gümüşayak da kısa bir oyunla madenlerde yaşanan sömürüyü ve ailelerin isyanını dile getirdi.

insanımız ölecek. Bu ülkenin artık böyle acılar yaşamasını istemiyoruz. Kimsenin sömürülmediği, insanların aç bırakılmadığı, anaların ağladığı bir ülke istiyoruz. Bunlardan hesap sormak Türkiye halklarının boynunun borcudur" dedi.

Soma faciasında yaşamını yitiren Mustafa Kaya'nın eşi konuşma yaparken baygınlık geçirdi. Naciye Kaya, acılarının tarifsiz olduğunu belirterek "Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bugün anneler günü. Eşim hiç unutmaz, yalnız bırakmazdı. Biz, yalnız kalmak istemiyoruz. Bizim eşlerimiz ekme parası için gitti ama maalesef cenazeleri geldi. Yazıklar olsun diyorum. Madem devletimiz yanımızda niye sorumluların cezasını çekmesine izin vermiyor. Nerede

Soma Katliamında Ölenleri Anıyoruz

Gazi Mahallesi Devrimci İşçi Komiteleri olarak Soma katliamında ölen işçileri anmak ve katliamın birinci yılında katillerin hala yargılanmadığı, onlardan hesabı biz işçi ve emekçilerin soracağını belirtmek için "Soma'nın Hesabını Soracağız! Devrimci İşçi Komiteleri(DİK)" pankartını Şair Abay Lisesi (Köşe) durağına astık.

Emeğimize sahip çıkabilmek için Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenebiliriz.

**Yaşamın İşçilerin, Emekçilerin Mücadele Birliği!
Zafer Savaşan İşçilerin, Emekçilerin Olacak!
İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın!**

Gazi Mahallesi Devrimci İşçi Komiteleri

İzmir'de 301 Karanfil

lerken yine sloganlar hiç susmadı. 16 Mayıs Soma Mitingi'ne çağrı ile eylem sona erdi.

Bugün 13 Mayıs 2015. Soma Katliamı üzerinden tam 1 yıl geçti. Resmi rakamlarla 301 kişi denilde de biz yüzlerce işimizi kaybettik. Soma'nın kömürünün karası, bu devletin katliamlarının kara defterine yazıldı.

Her ilde olduğu gibi İzmir'de de eylem vardı. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Kıbrıs Şehitleri Caddesi, Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde saat 19.00'da toplandı. Eyleme tüm Emek ve Demokrasi Güçleri de destek verdi.

Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklamasını TMMOB Makina Mühendisleri Odası Sekreteri Melih Yalçın okudu. Ardından Gündoğdu Meydanı'na doğru binler yürüyüşe geçti.

Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde deniz kenarından 301 karanfil denize atıldı. Meydanda bek-

YURTTA SAVAŞ DÜNYADA SAVAŞ

ALİ VAROL GÜNAL

"Türk ordusu, savaşa hazırlanıyor". Kısa bir süre önce gazete manşetlerine kadar çıkan bu haber, bizzat A. Davutoğlu tarafından, "resmi olarak" yalanlandı. Biz biliyoruz ki, resmi makamlardan "resmi olarak" yalanlanan her haber, doğrudur. Kaldı ki, Türkiye zaten Ortadoğu'da süren savaşın içindedir. "Proxy-war" denilen, büyük devletlerin birbiriyle yaptıkları savaşı, küçük devletlerin üzerinden sürdürmesi şeklinde ifade edilebilecek bu savaşın piyonlarından biri, hiç şüphe yok Türkiye'dir. Ve bunu da aslında gizli kapaklı değil, açık açık yapmaktadır. Suriye'de ölen her bir çocuğun kanında Türk devletinin parmağı vardır. Diplomatik olarak, ekonomik olarak ve bizzat askeri olarak TC devleti, Ortadoğu halklarını karşı başını ABD'nin çektiği savaşın bir parçasıdır.

Türkiye, savaşın bir parçası olmakla yetinmemekte, bizzat savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Elinde gelse bütün Ortadoğu'yu ve hatta Kafkasya'yı kana bulamakta bir an olsun tereddüt etmeyecektir. Bu konuda tonla kanıt orta yerlerde savrulmaktadır. TC devletinin, yeni-osmanlılık hayallerini görmek için kahin olmaya gerek yoktur. Saray ve padişah özentiliğinden tutun da, televizyon kanallarındaki pespaye osmanlı dizilerine kadar, osmanlıca diye ne olduğu belirsiz bir dilin yeniden popüler kılınmaya çalışılmasından tutun da, mehter marşının orada burada çalınmasına kadar, her yerde ve değişik biçimlerde bunu görmek mümkün.

Tabii bir şeyi olmak istemek başka, gerçekte olunan şey başkadır. TC devleti, yeni-osmanlılık hayalleriyle, yeniden şekilleneceği muhtemel Ortadoğu haritasında "aslan payı"nı kapmanın hayallerini kurarken, uluslararası alanda ve belki de en fazla Ortadoğu'da kelimenin gerçek anlamıyla prestiji yerlerde sürünen bir ülke durumundadır. Bir zamanlar, bizzat emperyalizm eliyle organize edilmiş "One Minute" kampanyalarıyla bir prestij kazandırma gayreti içine girilmiş ve Kayserilinin yaptığı gibi faşist TC devleti, boya küpüne batırılarak, allanıp pullanıp, Ortadoğu halklarına "model ülke" olarak pazarlanmak istenmişti. Şimdi bu gayretlerin yerlerinde de yeller esmektedir; zira emperyalizm işbirlikçisi birkaç ülke dışında, bütün Ortadoğu'da TC devletine karşı duyulan güvensizlik ve hasmane duygular, daha da kökleşmiştir. Bundan sonra TC devletinin atacağı her adımda bu daha da açığa çıkacaktır.

Elbette TC devletinin, onun ordusunun ipleri ABD'nin elindedir. Onlar ipi ne kadar uzatırlarsa, faşist devletin menzili oraya kadardır. Daha ilerisine ne yeltenebilirler ne de yeltenmeye kalktıkları anda neler olabileceğini tahmin edebilirler. Uluslararası konjonktür vb, TC devleti için rahatça at oynatabileceği bir alan yaratır mı, sanmıyoruz. Bu kadar kırılğan dengeler üzerinde duran bir devletin öyle istediği hamleleri yapamayacağı çok açık. Bir mayın eşiği olarak ileri sürülmesi mümkün ve hatta şu anda olan, tam da budur.

PKK başkanlık konseyi üyesi Duran Kalkan, TC devletinin bir konsept değişikliği içinde olduğunu, Irak'ın içlerine kadar girmeye hazırlandığını ve Suriye'ye savaş açabileceğini, dolayısıyla Rojava Devrimi'nin de hedef tahtasında olduğunu, bunun yeni bir sürecin başlangıcı anlamına geldiğini söylüyor. TC devletinin hemen yanı başında bir devrimden duyduğu tedirginliğin hangi boyutlarda olduğunu görebiliyoruz; dolayısıyla D.Kalkan'ın söylediklerinin bu kısmına katılmamız mümkün; ancak bunun bir konsept değişikliği, yeni bir süreç olduğu şeklindeki belirleme doğru değildir.

Uzunca bir süredir "yurtta savaş dünyada savaş" konseptini kendisine ilke edinmiş bir devlettir söz konusu olan. Ve seçimlerin sonuçlarının söz konusu devleti, bu düşüncesinden vazgeçirebileceğini düşünmek, dahası HDP'nin barajı aşmasının bir demokratik devrim anlamına geleceğini söylemek, fazlasıyla zorlamadır. Halklarımızın yaşamsal sorunlarının çözümünün hangi yollardan geçtiğinin bugüne kadar görülmüş olması gerekiyor. Bu hepimizin malumu olduğu gibi ne seçimlerdir ne de parlamentodur. Dolayısıyla bu tür kurumlara hiç olmadık misyonlar yüklemek, halkın gözünde bu kurumları meşrulaştırmak anlamına gelir ki, bu en fazla Kürt halkına zarar verir.

Seçim sonrası oluşacak ortamın nasıl olacağını şu anda kestirmek biraz güç; ama sonuç ne olursa olsun TC devletinin bir savaş hükümeti kurma hazırlığı içinde olduğunu söyleyebiliriz. Ve haliyle bugünden daha da derinleşecek olan iç savaşa ve olası bir dış savaşa karşı şimdiden hazırlıklı olmamız yaşamsal öneme sahiptir.

GÖRÜŞLERİMİZİ "AŞIRMA" YARIŞI

Küçük-burjuvazi ikili yapıya sahiptir. Bir mülk sahibi olarak işler yolunda gittiği sürece, burjuva düzenden yanadır; fakat durumu kötüleştiği zaman -ki kapitalizmin gelişimi tarafından kaçınılmaz olarak yıkıma sürüklenir- kendisini emekçi halkın bir parçası sayar; proleterleşme sürecinde devrimci bir rol oynar. Toplumsal konumu gereği proletaryayla burjuvazi arasında gider gelir. Yine toplumsal doğası nedeniyle kaypaktır, tutarsızdır, yüreksizdir.

Sol, ilerici, demokrat kesim devrimde yer alacağı için, proletaryanın ittifaka gireceği bir güçtür. Fakat sonuna dek tutarlıca davranmaz. Güvenilmez bir ittifak gücüdür. Proletarya, onun ikili niteliğini mücadelenin tümü boyunca göz önünde tutar. Proletarya gibi sağlam bir karaktere sahip değildir. Küçük-burjuva sol çevrelerde görüldüğü üzere karakter yoksundur. Küçük-burjuvazinin toplumsal konumuna dayanan oportünist ve reformist siyasetlerin karakter özelliklerini çok iyi tanıyor.

Bu topraklardaki küçük-burjuva hareketler, diğer ülkelerdeki aynı toplumsal konumdan hareket eden siyasi gruplarla birçok ortak özellikleri taşıyor; şu farkla ki, bizdeki küçük-burjuva gruplarda bu özellikler, çok daha oturmuştur, yerleşmiştir; bizde kilerde çürüme çok daha derine gitmiştir. Örneğin, bizdeki küçük-burjuvalar, proletaryanın sloganlarıyla, proletaryanın aldatılmasını on yıllardır yapıyorlar. Bizdekilerin diğerlerine göre bir farkı da, kendilerini, gerçek durumlarından tamamen başka

göstermeleridir. Bu ise, devrimci işçilerin, onların gerçek yüzlerini zamanında görmelerini engelliyor. Küçük-burjuva siyasetlerin gerçek yüzünü teşhir etmek devrimci komünistlere düşüyor.

Bu çevrelerin-ama hepsinin- ortak bir özelliği, daha doğrusu ortak politikası, Leninist Partinin görüşlerini görünüşte görmezden gelirken, pratikte ise sürekli bu görüşlerden kopya çekmek olmuştur. Bunların bazılarına değinelim.

Devrimci işçiler çok iyi bilirler, devrimci sınıf mücadelesi ifadesi leninist yayınlarda sık sık ele alınır. Bu ifade, bu topraklardaki proletaryanın, sınıf kavgasının nasıl devrimci bir nitelik aldığını belirtmek için kullanıldı. Ama rastlantı bu ya, sosyal-reformist çevreler, Leninist yayınlarda yer aldıktan sonra, kendi yayınlarında işlemeye başladılar, daha öncesinde değil. Bu ifade öyle hoşlarına gitti ki, neredeyse her sayılarında yer verdiler. Yine, Leninist Parti, kendi komünist niteliğini ifade etmek için ifade ettiği, devrimci sınıf partisi, kavramı, aynı karakter yoksunu çevre tarafından sık sık kendilerini ifade etmek için kullanıldı. Leninist parti, devrimci sınıf partisi olmasının teorik açıklamasını 90'lı yıllarda yapmıştır. "Aşırımacılar" ortaya ciddi bir görüş koyamazlar, fakat ortaya çıkarılan görüşleri kopya etmekte onlardan daha usta olanı da yoktur.

Leninist yayınlardan utanmazca "aşırma" yapanlardan, biri de "Atılım"dır. Adını bile TKP'nin 1970'lerden 80'lere kadar çıkardığı merkez yayın or-

ganından alan bu çevrenin, görüşleri de oradan buradan yapılan "aşırımlar"a dayanıyor. Şimdiye dek teoriye en ufak bir katkısı bile olmayan bu çevrenin yazdıkları ise silinip gitmiştir. Bugün ellerinde, sınıf kavgasının gelişmesini ve gereksinimini karşılayacak görüşleri yok. O nedenle Leninist Parti'nin görüşlerini daha sık kopya etmeye başladılar.

Söylediklerimizi örnekleyelim. Bunun bir örneği, birleşik devrim kavramının "aşırılması"dır. Biz, birleşik devrimi 90'lardan beri kullanıyoruz. Birleşik devrimi, Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik karakterini belirtmek için ortaya koyuyoruz. Bu, bizim hem ilhak edilmiş Kürdistan belirlememizin bir sonucudur, hem de ayrı ayrı gelişen Türkiye ve Kürdistan devrim dinamiklerinin, birleşik devrim, ortak devrim dinamiklerinde birleşmesini ifade eder. Yani Leninist Parti tarafından 90'lardan itibaren öne çıkarılmakla birlikte, daha önceye gitmek gerekiyor. Birleşik devrim çok önceden, Leninist Parti'ye öngelen örgütlü mücadele döneminde kullanılmıştır.

"Atılım" reformizmi ve öteki reformist çevreler, sanki kendileri oluşturmuş gibi, birleşik devrimi alıp, yani "aşırıp" yazılarında bol bol işliyorlar.

"Atılım"ın "aşırımacılığı" bununla sınırlı değil. Aynı şey, devrimci durum ve devrimin güncelliği için de yapılıyor. Sol harekette yer alanlar, bu belirlemeleri yıllardan beri yaptığımızı, bilirler. Kopya ettiğine göre, "Atılım" reformizmi de çok iyi bilir. Ama emekçileri aldatmayı bir çizgi haline getirdiği için, bu çok iyi bilinen gerçeği çok sayıp, büyük bir yüzüzlükle kendine maledabiliyor.

Bu çevre, Leninist Parti'nin birçok konudaki görüşlerini, devrimci komünist içeriğini bozarak alıp yayınıyor. Bazen olduğu gibi, bazen de kelimelerin yerini değiştirerek "çalınıyor" görüşlerimizi. Mesela, bu yayında "Gündem" köşe yazarı, söylediklerimizi çok uzun süredir, utanmazca "aşırıyor" fakat, "aşırma" bu yazarla sınırlı değil, bu çevrenin birçok

unsuru aynı şeyi yapıyor.

"Atılım"ın 17 Nisan sayısında "MLKP" imzalı bir bildiri yayınlandı. 1 Mayıs'a ilişkin bildirinin sonunda şöyle bir slogan yer alıyor: "Yaşasın Halk Cumhuriyetler Birliği". Okurları da sanacak ki, bu grup Türkiye ve Kürdistan devrimini ciddi ciddi incelemiş ve böyle bir sonuca varmış. Ancak Leninist yayınları çok iyi takip edenler, durumun böyle olmadığını hemen anlayacaktır. Bu konudaki görüşümüz, Devrimci Emek'in Nisan-Mayıs (20.sayı) 1993'te yayınlandı. Bu yazının da içinde yer aldığı "Ulusal Soruna Leninist Bakış" adlı kitabımızda (2009'da basıldı).

İşte Devrimci Emek, Nisan-Mayıs (1993) sayısında, o belirleme şöyle yapıyor:

"..... ikincisi halklar eğer birlikte yaşamaya karar verirse, bu federasyon biçiminde değil, gelişme için merkezi, birleşik ve sosyalist bir cumhuriyet olacaktır. Bu ilk önce halk cumhuriyetlerinin birliği biçiminde olabilir..."

Görüldüğü gibi, bu çevrenin kendi görüşü diye sunduğu, halk cumhuriyetlerinin birliği Leninist Parti tarafından tam 22 yıl önce ortaya kondu.

Bu belirleme, Kürdistan Türkiye ile tam hak eşitliği ilkesi temelinde birleşmesi halinde, hedeflenen yeni birlikten söz ediyor. Kürdistan bu birlik içinde bir cumhuriyet, bir halk cumhuriyeti, giderek birleşik sosyalist bir cumhuriyet olarak şekillenecektir.

Çok açıktır ki, bu belirleme, bizim daha o yıllarda ele aldığımız ve daha sona geliştirdiğimiz, Kürt sorunu, Kürdistan sorunundan ayrılamayacağı biçimindeki belirlememizin bilimsel, mantıklı bir sonucudur. Kürdistan sorunu olarak koymadan, Kürdistan'ın bir halk cumhuriyeti bir sosyalist cumhuriyet olacağından söz etmek anlamsız olurdu.

"Atılım" Leninist Parti'nin görüşlerini "aşırma" yalnız değil, diğer reformist çevrelerle bu konuda bir yarış içinde hareket ediyor.

Katliamın Yıldönümünde...

DİSK-KESK-TMMOB-TTB, Soma maden katliamının yıldönümü dolayısıyla 13 Mayıs günü yaptığı çağrı ile Soma'da yaşamını yitiren tüm maden emekçilerini anmak ve artık katliama dönüşen iş cinayetlerine dikkat çekmek için protesto eylemi düzenledi.

Eylem sabah mezarlık ziyareti ile başladı. Ardından sendikalar, işçiler, aileler DİSK Dev Maden Sen önünde toplanarak önce Eğitim Sen önüne, oradan Madenci Anıtı önüne yürüdü. Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından burada ilk açıklamayı Maden Mühendisleri Odası yaptı: "Facianın sorumlusu ocaklara taşeronu sokan, bu işin fitratında var diyen iktidardır." dedi. Saygı duruşu yapıldı ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko ortak açıklamayı okudu ve "Katliamın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen katledilen madenci ailelerimize ve işçilerimize verilen sözler tutulmadı" dedi; 16 Mayıs'ta Soma'da alanlarda olacağını duyurdu.

Açıklamanın ardından bu kez emek örgütleri anma için mezarlığa yürüdü.

Mezarlıkta devlet erkanı ve protokol için kurulan taziye çadırlarında korumalarla çevrili olarak konuşma yapmak isteyen Manisa Valisi Erdoğan Bektaş, madenci yakınları ve maden işçileri tarafından yuhalandı. Vali Bek-

taş, protestolara rağmen mezarlığa giderek karanfil bıraktı. Bektaş'tan önce kürsiye çıkan AKP milletvekili Recai Berber de protesto edilmişti.

Saatler 13.30'a geldiğinde emek ve meslek örgütleri heyeti mezarlığa giderek, ailelerle birlikte mezarlara karanfil bıraktı.

Ardından basın açıklaması yapmak üzere katliamın yaşandığı Eynez Ocağı'na giden emek ve meslek örgütlerinin madenci yakınları ve maden işçileri ile birlikte içinde oldukları otobüsler güvenlikler tarafından engellendi. Güvenlik görevlileri ocağa giriş yapamayacaklarını söyledi. Heyetin ısrarları sonucu engeller kaldırıldı, otobüsler ocak sahası içine doğru ilerledi.

Eynez ocağı girişinde basının çekim yapması güvenlikler tarafından engellenmek istenince içinde maden işçilerinin de olduğu grup "Kaza Değil Cinayet, Soma'yı Unutma" pankartı açarak sloganlar atıldılar, muhabirler güvenlik tarafından darp edildi.

Bir maden işçisinin konuşmasının ardından KESK Eş Başkanı Lami Özgen konuşma yapmaya başladı, bu arada ocağın önüne jandarma yığılmaya başladı.

Buradaki açıklamanın ardından hep birlikte Kınık'ta ailelerin yapacağı basın açıklamasına katılmak üzere yürüyüşe geçildi. Kınık Anadolu Erenler Derneği önünde "Soma Şehitleri'ni anma yürüyüşü" için toplanan kitlenin en önünde de kadınlar vardı.

Emek örgütleri, akşam saat 20.00'de de Madenci anıtından Hükümet Meydanı'na yürüyüş ve anma etkinliği yaptılar.

"Soma'yı Unutmadık, Unutmayacağız, Unutturmayacağız!"

13 Mayıs 2014'te Soma'da 301+ Maden işçisinin iş cinayetinde katledilişinin yıldönümünde DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla aralarında Mücadele Birliği'nin de bulunduğu devrimci örgütlerden binlerce kişi Taksim

Tünel'de bir araya gelerek öfkeli sloganlarla Galatasaray Meydanı'na yürüdü. Galatasaray Meydanı'na gelindiğinde DİSK adına Önder Atay, KESK adına Turgut Yokuş kısa birer konuşma yaptılar. Basın açıklamasını ise TMMOB İKK'dan Süleyman Solmaz okudu.

13 Mayıs 2014'de yaşanan katliamın sorumlularının görünen bir kısmının yargılandığını, Soma davasının bu haliyle kamuoyunu tatmin

edecek bir tablo çizmediğini belirten Solmaz, Soma gibi facialar yaşandıktan sonra bile iş cinayetlerinde onlarca işçi ve emekçinin can verdiğini söyledi.

Soma faciasının nedeninin özelleştirme, taşeronlaştırma, rödovans, örgütsüzleştirme, sendikasılaştırma, köleci çalışma sistemi, kamu madenciliklerinin yok edilmesi ve kamu kurumlarında uzun yıllar sonucu elde edilmiş olan madencilik bilgi ve deneyim birikiminin dağıtılması neoliberalleşme politikaları olduğunu söyleyen Solmaz, yaşananın bir kaza değil cinayet olduğunu belirtti.

Soma'yı Unutma Unutturma

Günler öncesinden DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla yapılan Soma Katliamı'nın yıldönümü dolayısıyla düzenlenen miting birçok ilden gelen binlerin katılımıyla bugün gerçekleşti.

Kimimiz gecedin, kimimiz sabahın erken saatlerinde yola çıktık. Katledilen madencilerimizin hüznü vardı üzerimizde.

Ama elbet bir gün hesabının sorulacağını inancıyla çıktık yollara. Toplanma alanına vardığımızda "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emegin Olacak" yazan pankartımızın arkasına geçtik. Soma'daki DÖB'lü arkadaşlarımız da bizi "İşçi Gençlik El Ele Yürüyoruz Devrime" pankartıyla karşıladı.

Kısa bir bekleyiştikten sonra yürüyüş başladı. Kortejin en önünde Soma'da yaşamını yitiren madencilerin aileleri vardı. Aileler "Adalet İstiyoruz Hesap Soracağız" pankartıyla yürüyorlardı. Ailelerin ardından DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, siyasi partiler ve devrimci kurumlar yürüdü.

Yürüyüş boyunca ajitasyonlar çekildi, Reno ve Tofaş işçileri selamlandı. Sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Somayı Unutma Unutturma", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" sloganları atıldı.

Miting alanına gelindiğinde DİSK, KESK ve madende oğlu ölen bir anne konuşma yaptı. Daha sonra Somalı çocuklardan oluşan bir çocuk korusu sahne aldı. 301 madenci anısına gökyüzüne siyah balonlar bırakıldı ardından miting sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

"Böyle Acıların Bir Kez Daha Yaşanmaması İçin Alanlardayız"

Soma davası bu haliyle kamuoyunu tatmin edecek bir tablo çizmemektedir. Ülkemizde Soma gibi bir facia yaşandıktan sonra dahi her ay onlarca emekçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirmekte..." denildi.

Eylem on dakikalık oturma eylemi yaparak son buldu.

Antakya Mücadele Birliği Platformu

KÜBA'DA KADIN OLMAK, DOKTOR OLMAK VE CHE'NİN KIZI OLMAK

"Pioneros por el comunismo, seremos como el Che!"

Küba'da yüzbinlerce çocuk, her sabah bu andı içerek başlıyor eğitimlerine. "Öncüler, komünizm için, Che gibi olacağız" diyorlar.

Che gibi olmak! Nasıl da etkileyici... Ernesto Che Guevara ile tanışmadım belki ama çocuklarıyla tanışma şansım olabilirdi. İlk olarak William Soler Hospital'de pediatrist olarak çalışan Aleida March Guevara'yı aradım, görüşmek istediğime dair. Telefondaki ses "tabii olur, bize mi gelirsiniz yoksa ben mi size geleyim" diye sordu. Müsade ederse çalıştığı hastanede kendisini ziyaret etmek istediğimi söyledim. Öyle de oldu, o mütevazı odada o mütevazı kadına sordum tüm bunları.

Ernesto Che Guevara'nın çocuğu olmak nasıl bir duygu?

Birçok insan daha önce bana bu soruyu sordu, biliyorum merak ediyorsunuz ama benim için önemli olan Che'nin kızı olmak değil; annem Aleida March'ın kızı olmaktır çünkü ben babamla büyüdüm, onunla geçen zamanım çok uzun değil. Babama dair olan anıların anlardan ibaret. Buna rağmen babamı çok seviyorum ve ona sonsuz saygı duyuyorum ve bu tamamen annemin sayesinde. Babam hayatta olmadığı halde onu sonsuz seven bu kadının bana verdiği eğitim sayesinde... İşte bu yüzden benim için önemli olan Aleida March'ın kızı olmak. Beni ve kardeşlerimi böyle yetiştiren... Ama her şeyden önemlisi iki çok özel insanın aşklarının çocuğu olmak işte bu kendimi özel hissettiren.

Genellikle dünyada ünlülerin çocukları farklı ve özel bir yaşam sürerler, sizin çocukluğunuz nasıl geçti?

Çocukluğum annemle geçti. O, benim ve kardeşlerim için hep bir bariyer görevi gördü. Babam öldürüldüğünde arkadaşları (Fidel, Raul ve diğerleri) yardım etmek ve onun boşluğunu doldurmak istediler ama benim için onun yerini kimse dolduramaz, çünkü benim ihtiyacım olan tek şey gerçek baba sevgisi.

Onlar bunu yapamazlardı çünkü onların da ayrı birer aileleri ve sorumlulukları vardı. Kaldı ki kendi aileleriyle bile birlikte olmaya zamanları yokken benimle nasıl olsunlar ki? Bunu onlara soramam bile! Bu insanlar bizi hep çok sevdiler, sürekli bize hediyelerle geliyor ya da gönderiyorlardı bu boşluğu doldurmak için ama annem buna asla müsaade etmedi. Asla... Çünkü geri kalan Kübalı çocuklar gibi yaşamalı ve büyümeliydik. Erkek kardeşlerimin iç çamaşırlarının olmadığı günleri hatırlıyorum. Annem onlara bluzlarından ve t-shirtlerinden kesip iç çamaşırı yapardı. Onbir yaşından itibaren üniversiteye kadar yatılı askeri okulda okudum. Bunu ben istemişim, oysa annem istemiyordu ama ben ısrar edince kabul etti ve bu okula yazıldım. Oraya ilk gittiğimde çok korkmuştum çünkü hiç alışık olmadığım bir ortama girmiştim, dönmek istedim (gülüyor) ama bu defa da annem izin vermedi ve ben de orada kaldım. Bu kararından dolayı anneme tekrar teşekkürler.

Mesela bir gün okulda iç çamaşırlarım çalındı, oysa sadece iki tane vardı ve ben bütün haftayı iç çamaşırsız geçirdim çünkü o zamanlar bulmak ve almak neredeyse imkansızdı. İşin aslı diğerlerinden asla farklı olmadım, olmadık. Herkes gibiydik, hala da öyle... Bu ben ve kardeşlerim için harikaydı. Eğitimimiz de herkes gibiydi. Hiçbir şeyden yalıtılmadık. Bu yüzden kimse bize gelip bir şeyleri açıklamak zorunda değildi, zaten herkes gibi büyüdük ve yaşadık. Her şeyi biliyorduk. Otobüslerin dolu olduğu zamanlarda kamyonlara biniyorduk. Bizim kuşağımızdaki herkesle eşit büyüdük. Biz; hepimiz, Kübalı olarak büyüdük, Che'nin çocukları olarak değil. Bizi diğer ünlülerin çocuklarından farklı yapan şey budur. Gerçek şu ki annem bu konuda harikaydı asla ayrıcalıklı olmamıza müsaade etmedi. En doğrusu da buydu. Bunun için de ona müteşekkirim.

Dünyada kadına karşı baskı ve şiddet gün geçtikçe yükselirken Küba'da kadın olmak nasıl?

Gerçekten çok güzel. Yurt dışında

çıkıldığında katıldığım konuşmalarda "nosotros" dediğimde feministler "nosotras" dememi istiyorlar fakat ben onlara diyorum ki "özür dilerim ama benim yaşadığım ülkede bu bir sorun değil, çünkü biz erkeklerle tamamen aynı durumdayız, bu yüzden bunu umursamıyorum". Bu sözlerin farklılığı bana bir şey ifade etmiyor çünkü böyle hissetmiyorum. Parlamantoda kaç kadının olduğu ya da yöneticilerden kaçının kadın olduğu beni ilgilendirmiyor. O insanların kim olduğu beni ilgilendiriyor, işindeki başarısı, yetenekleri beni ilgilendiriyor. Ama evet hala mücadele etmemiz gereken şeyler var. Çalışan kadınlar için işte erkeklerle bir fark yok ama evde aynı fırsatlara ve olanaklara sahip değiller. Kadınlar eve geldiklerinde yemek yapmak ve çocukların bakımıyla uğraşmak zorunda kalıyorlar. Ama bugün hala bir kısım eşler eve geldiklerinde duşlarını alıp oturup tv seyrediyorlar ya da bir şeyler okuyorlar. Bu durumda evli iki doktoru karşılaştırılm mesela, erkek kendini daha fazla geliştirme olanağına sahip, çünkü daha çok

vakti var bu yüzden üst düzeylere daha rahat gelebilir ama kadın için bu daha zor çünkü o vakte sahip değil, çünkü yapması gereken farklı şeyler var ve bu hiç adil değil. Bu yüzden toplumumuzun bu durumla da mücadele etmesi, tüm kadın ve erkeklerin evde de eşit olması gerekiyor. Bu konuda değişime ihtiyacımız var. Çoğu zaman eski kadınları bu durumdan sorumlu tutuyorum çünkü çocuklar duyduklarıyla değil gördükleriyle öğrenirler. Anne evi temizler, yemek yaparsa çocuğa bu normal gelir sanki sadece annenin göreviymiş gibi... Bu yüzden eşlerimize de konuda baskı yapmak ve evde de eşitliği sağlamalıyız. Gelecek nesilleri de bu şekilde eğitmeliyiz. Buna rağmen yine de bu ülkede kadın olmak çok güzel çünkü her anlamda koruma altındayız ve bu asla değişmez.

Bir doktor olarak Küba'nın sağlık sistemi ve doktorları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Dünyanın bir çok ülkesinde çalıştım. İlki Nikaragua idi, hatta tıp fakültesinden orada mezun oldum. O dönemde orada doktora ihtiyaç vardı. Fidel Nikaragua'ya gidecek gönüllü öğrenciler var mı diye sordu ve ben de dahil birçok öğrenci "evet" dedik. Çünkü Küba'nın görevi aynı zamanda insan sağlığı

konusunda diğer ülkelere yardım etmektir. Küba'dayken öğrenci olarak pratik yapmak için doğumlara katılıyorduk. Yanımızda her daim profesörlerimiz oluyordu ve onlar hata yapmamızı engelliyordu, bizler de bu sayede kendimizi güvende hissediyorduk. Fakat Nikaragua'ya gittiğimizde yanımızda kimse yoktu. Hastahaneye girdiğimde bir doğum vardı ve ben de uzaktan bakmaya başladım. Sonra beni gören bir doktor "hey doktorcum, ne yapıyorsun?" diye sordu ben de "hiç, sadece bakıyorum" dedim. O da bana "hadi, hadi durma öyle doğumu yaptır" dedi. Tek başımaydım öyle korktum ki yanımızda hiç profesörüm yoktu, birden bire bildiğim her şeyi unuttum, nasıl keseceğimi, çocuğu nasıl çıkaracağımı, her şeyi ama her şeyi bir anda unuttum. İlk yurtdışı deneyimim böyle oldu, ardından orada yüzden fazla doğuma girdim, ama bu ilkinin asla unutmam. İşte bu sağlık sisteminde koca bir farklılıktır mesela. Küba'da insan sağlığı birinci sıradadır. Oysa orada bunun bir önemi yoktu. Kim boşta olsa o ilgilensin gibi... Elbette şu an çok geliştiler, ama yine de Küba ile aralarında çok fark var. Daha sonra iki sene Angola'da çalıştım. Orada insan olmakla hiçbir şey olmak aynı şeydi. Kimse doğumdan sonra kaç çocuğun öldüğünü umursamıyordu. Onları kurtarma imkanları olmalarına rağmen...

Bazen de bilgi vardı materyal yoktu. Nefes alamayan çocuklar oldu mesela ve maalesef ölmelerini beklemek zorunda kaldık, çünkü oksijen verecek aletler yoktu. Bir doktor olarak Angola'da çok kötü şeylere tanık oldum. Bu yüzden Küba'nın sağlık sistemine olan saygım sonsuzdur.

Geçen sene Arjantin'de Umahuaca adında yerlilerin yaşadığı bir köydeydim. Oradan sonra da tekrar sistemimize aşık oldum. Evet hala eksikliklerimiz var, sonuçta gelişim sonsuzdur. Ama bu eksiklikler asla Arjantin ile kıyaslanamaz. Bir günde dört göz doktorumuzun 800 hastaya baktığına tanık oldum orada. Bu insanlar daha önce hiç uzman doktor görmemişlerdi. Burada ise profesörler her yerde. En küçük köyler de bile... Bu adanın her yerinde en kolay şey iyi bir doktor bulmaktır. En çok da budur bizim sağlık sistemimizi başarılı kılan ve tabii ki de ücretsiz olması. Her zaman her yerde iyi bir doktoru ücretsiz olarak bulabilirsiniz. İkinci olarak da bizim doktorlarımız için hastanın rengi, dini, ideolojisi önemli değildir, sadece insan olması tedavisi için yeterlidir. Üçüncü ve çok önemli olan da hastalanmayı engellememizdir. Kübalılar sürekli olarak sağlık kontrolünden geçer çünkü halk sağlığı birinci derece öneme sahiptir. Ayrıca hastalığı önceden anlayıp engellemek çok daha sağlıklı bir yöntemdir. Dördüncü olarak da enternasyonal sağlık anlayışına

sahip olmamızdır. Kübalı doktorlar her an başka ülkelere gönderilebilecek şekilde eğitim alırlar. Kübalı doktorlar için bu görev bir onurdur. Enternasyonal duygularla yetiştiriyoruz doktorlarımızı. Kimenin gitmediği ülkelere gidiyoruz. Geçtiğimiz günlerde ebola için Afrika'ya giden gönüllü doktorlarımız gibi... Bunun karşılığı asla para ya da başka şeylerle ölçülemez çünkü gidenler geri dönüp dönemeyeceklerini bilmeden gittiler.

Bir ülkeye gitmek aynı zamanda elimizden gelenin en iyisini yapmaya eşit. Kübalı doktorlar bu profesyonellikte. Bu manevi olarak da oldukça tatmin edici. Hastanın yüzündeki gülümsemeyi görmek her şey bedel.

Doktorlarımızın bu tutumu, hayatının sonuna kadar destekleyeceğim yegane şey ve hayatımın sonuna kadar gurur duyacağım...

Teşekkür edip odasından çıkarken kapının önünde bekleyen çocukları görüyoruz arkadaşısıyla. Birkaçı ciyak ciyak bağırıyor. Anneleri ya da babaları da onları rahatlatmaya, susturmaya çalışıyor. Bu arada Aleida'nın yardımcısı da sohbe tutuyor bizi ayak üstü. Onu dinliyorum ama gözüm çocuklarda ve ebeveynlerinde. Bir tanesi ağlaya zırlaya içeri giriyor, Aleida'nın odasına ve kapı kapanıyor. O kapı kapandıktan 1 dakika sonra ağlama sesi gülmelere bırakıyor yerini. Bir kulağım kapıyı, bir kulağım Aleida'nın yardımcısını dinlerken kapı yeniden açılıyor ve o ciyak ciyak bağırarak çocuk, yüzünde koca bir gülümseme ile çıkıyor dışarı. Diğer çocuk giriyor babasıyla. O artık bağırıyor bile; içli içli nefes alıyor sadece. Bizim de sohbetimiz bitiyor bu arada. Arkadaşım "gidelim" diyor ama kalmak istiyorum, bu çocuk nasıl çıkacak acaba diye ve evet o da "iyi olacaksınız, iyi olacaksınız" diye çıkıyor Aleida'nın odasından. Kocaman bir gülümseme ile tıpkı bizim gibi...

* nosotros "biz" demek fakat erkekler için, yine de eğer 99 kadın 1 erkek olsa bile topluluk kendini ifade ederken "nosotros" demek zorunda.

** nosotras "biz" demek, sadece kadınlar için.

Markсист-Leninist Olma Sorumluluğumuz

Önümüzdeki 9 Mayıs günü Büyük Anayurt Savaşındaki zaferin 70. yıldönümü kutlanacak. Saat farkı gözönüne alındığında ben bu satırları bitirdiğimde Rusya Federasyonu silahlı kuvvetlerine bağlı subay ve askerler gurur içinde Moskova'daki Kızıl Meydanda yapılan törenlerde yerlerini almış olacaklar.

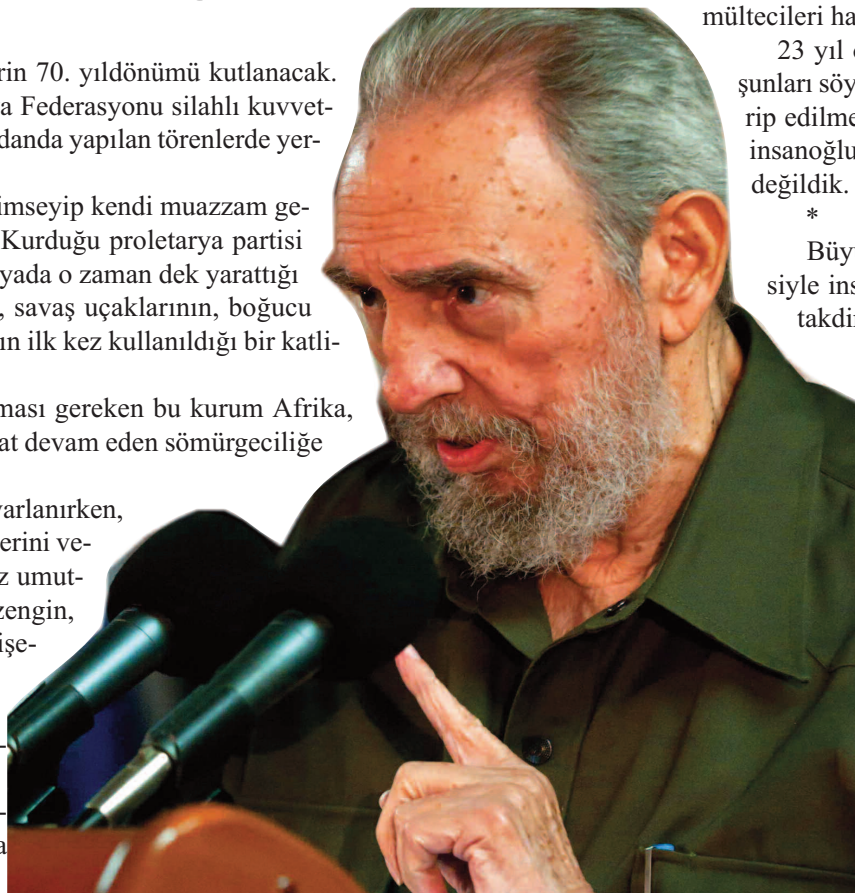
Lenin devrimci bir stratejik dehaydı ve Marx'ın fikirlerini benimseyip kendi muazzam genişlikte ve yarı sanayileşmiş ülkesinde uygulamaktan çekinmedi. Kurduğu proletarya partisi dünyadaki en radikal ve cesaretli partiye dönüştü, kapitalizmin dünyada o zaman dek yarattığı en büyük vahşi katliamın küllerinden doğdu. Otomatik silahların, savaş uçaklarının, boğucu kimyasal gazların, yüzlerce kilometre öteyi vurabilen devasa topların ilk kez kullanıldığı bir katliamdı bu.

Bu katliamdan Milletler Cemiyeti doğdu. Ancak barışı koruması gereken bu kurum Afrika, Asya, Okyanusya, Karayipler, Kanada ve Latin Amerika'da son sürat devam eden sömürgecilğe bile dur diyemedi.

Yirmi yıl sonra Avrupa yepyeni bir dünya savaşının içine yuvarlanırken, 1936 yılındaki İspanya İç Savaşı sanki gelmekte olan yıkımın işaretlerini veriyordu. Nazilerin ezilmesinden sonra uluslararası kamuoyu bu kez umutlarıyla Birleşmiş Milletler örgütünü var etti. Barışın korunduğu, zengin, fakir, irili ufaklı ülkelerin dayanışma içinde bir arada yaşayarak gelişeceği günler umut ediliyordu.

Milyonlarca bilimci halihazırda kısıtlı su ve yiyecek tehdidi altındaki insanlığın hayatta kalmasını sağlamak için çalışmakta.

Dünya üzerinde 7.3 milyar insanız. 1800 yılında bu rakam yalnızca 978 milyon seviyesindeyken sayı 2000 yılında 6.07 milyara çıktı, 2050 yılında 10 milyara çıkacağı öngörülmekte.

Bunun ardından herhalde yüzlerce yıl Avrupalılar tarafından sömürüldükten sonra yağmalanmış ülkelerinden kaçarak bulabildikleri yüzen her türlü cisimle Batı Avrupa'ya ulaşmaya çalışan göçmenleri, mültecileri hatırlamak gerek.

23 yıl önce Birleşmiş Millet bünyesinde yapılan bir çevre toplantısında şunları söylemişim: "Önemli bir biyolojik tür, doğal yaşam alanının hızla tahrip edilmesinden dolayı tükenme tehlikesiyle karşı karşıya, bu biyolojik tür insanoğludur." O zaman bu tehlikeye ne kadar yakın olduğumuzun farkında değildik.

*

Büyük Anayurt Savaşındaki zaferin 70. yıldönümü kutlamaları vesilesiyle insanlığa en büyük hediye sunmuş olan kahraman Sovyet halkına takdirlerimizi iletmek istiyorum.

Bugün Rusya Federasyonu halklarıyla dünyadaki ekonomik olarak en hızlı gelişme içinde olan ülkenin halklarının ittifakı mümkündür: Çin Halk Cumhuriyeti; iki ülke de işbirliği, ileri bilimsel gelişmeler, güçlü orduları ve cesur askerleri sayesinde küresel barış ve güvenliğin teminatı konumundadır, insanoğlunu bekleyen yok olma tehdidini geri çevirebilirler.

Beden ve akıl sağlığının yanı sıra dayanışma ruhu öne çıkmalıdır, yoksa insanoğlunu yok oluş bekliyor.

Büyük Anayurt Savaşında hayatını kaybeden 27 milyon Sovyet insanı, insanlık için yaptıkları fedakârlığı aynı zamanda sosyalist gibi düşünüp sosyalist olarak var olabilmek, marksist-leninist olabilmek, komünist olabilmek ve tarih öncesi barbarlıktan çıkabilmek için yaptılar.

Fidel Castro Ruz
7 Mayıs 2015

METAL İSYANI

17 yıldır Delphi'de çalışan işçi "Bu işi durdurmanın bir zorunluluk olduğunu, çünkü her geçen yıl metal işçisinin maaşının eksilmesi, alım gücünün erimesi bize başka seçenek bırakmadı. Bosch işçisi bize yol gösterdi" dedi. Fabrikalarda sendikadan istifaların arttığını ve Delphi'de istifaların % 60'ı bulduğunu ve %80-85 oranına kadar yükselip burada kalacağını düşündüklerini söyleyen işçi bunun da Türk Metal'in bitişi anlamına geldiğini, işçilerin hiç birinin Türk Metal'i Bursa'da görmek istemediğini belirtiyor.

Aylar öncesinden başladı metal işçilerinin mücadelesi. İpler, toplu iş sözleşmelerinin imzalanması sürecinde metal işçileri ile Türk Metal Sendikası arasında koptu. TİS'e itirazlar sürerken, Türk Metal'den istifalar başladı. Ve Bosch işçileri, Türk Metal'in MESS'le imzaladığının dışında daha yüksek bir zamlarla TİS imzalatmayı başardı. Metal işçilerinin 14-15 Mayıs'ta başlattığı eylemler böyle başladı. Bursa'da Renault işçileri daha yüksek zam oranıyla anlaşma yapılmasını istedi, Türk Metal reddetti. İşçilerin değil MESS'in (Türk Metal Sanayici-

leri Sendikası) yanında safını belirleyen Türk Metal'den önce kitlesel istifalar başladı. Ve 14 Mayıs'ı 15 Mayıs'a bağlayan akşam 16.00-24.00 vardiyanında çalışan işçiler fabrikadan çıkmadı. Fabrika bahçesinde toplanan işçilere, 24.00-08.00 vardiyanında çalışan işçiler de katıldı, işbaşı yapmadı. Renault işçilerinin eylem haberi, saatler içinde her yere yayıldı. 08.00-16.00 vardiya işçileri de sabah fabrika önünde yerini aldı. Böylelikle 3 vardiya çalışan yaklaşık 3000 metal işçisi, Renault'da iş bıraktı. Eylem domino taşı etkisi yarattı. İlerleyen saatlerde Renault'a üretim yapan DJC fabrikası işçileri de iş bıraktı ve fabrika önüne geldi. Onu Tofaş işçileri ve Coşkunöz işçileri izledi. Ototrim işçileri başta olmak üzere Ejot Tezmaç, Delphi, Maysan Mondo,

Mako, Tredin, SKT, Farba işçileri de Renault fabrikası önünde işçilere destek olmak için yerini aldı. 15 Mayıs gecesi boyunca işçiler, iş bırakan fabrikalar arasında yürüyerek desteklerini gösterdiler.

600'e yakın Otosan işçisi Türk Metal ve MESS'e karşı üretimi durduran arkadaşlarına destek için yemek boykotu yaparak yemekhaneye girmediler.

Sermaye sınıfı bu eyleme oldukça temkinli yaklaştı. Renault fabrikasında bir vardiyada 400 otomobil üretiliyordu ve fabrikanın ilk 24 saatteki zararı 1200 otomobil oldu. MESS hızla bu eylemin yasadışı olduğunu ilan ederken, Tofaş işçilerine patronlar tehditler savurmaya başladı. Coşkunöz'de de işçilere bildi-

riler dağıtıldı. Önce Renault, sonra Tofaş fabrikaları üretimi durdurduklarını açıklamak zorunda kaldılar. Bu sırada Türk Metal'den istifalar çığ gibi büyüdü.

İşçilerin talepleri, ücretlerine zam yapılması, Türk Metal'den istifa eden işçilerin temsilcilerinin muhatap alınması ve eylemler dolayısıyla hiçbir işçinin işten çıkarılmaması... İşçiler Mayıs ayının ilk günlerinde de zamlı iş sözleşmesi talebiyle iş bırakmış, patronlara 21 Mayıs'a kadar süre vermişlerdi. Ancak 14 Mayıs günü patronların 2017'ye kadar işçilere zam yapamaya-

caklarını açıklamaları, eylemin patlak verme sebebi oldu. Yazımızı hazırladığımız sırada ey-

lemin 2. günü akşam saatlerinde Renault Fabrikası önü tamamen miting alanına dönüşmüş durumda idi. İşçilerin aileleri ve dayanışma için gelen çeşitli fabrika işçileri fabrika önünde toplanmış, Türk Metal için gıyabi cenaze namazı kılıyor, halaylar çekiyor, dayanışma için gelen yiyecek içecekleri paylaşıyor. En fazla gıda desteğine ihtiyacı olanın Tofaş işçileri olduğunu söylüyor ve oraya yönlendiriyor işçiler.

Mako işçileri de Pazartesi günü iş bırakacağını duyurdular, Arçelik'in Bursa fabrikası da. Metal işçilerinin direnişi çoğalarak büyüyor. İşçiler birbirlerini ziyaret ediyor, aileleriyle güç veriyorlar.

İşçilerle dayanışma sınırları da aşılıyor. Uluslararası emek örgütleri ve sendikalar da destek mesajları yağıyor. Bu sırada MESS de geri adım atıyor ve işçilerin talepleri doğrultusunda "Türk Metal Sendikası ile" yeni bir sözleşme yapabileceğini açıklıyor.

Renault fabrikasında işçilere sohbetimizde 12 yıldır çalıştığını söyleyen bir işçi, "Bosch işçisi nasıl sözleşmesini yenilediyse bizler de aynı şartlarda bir toplu sözleşme yapmak istiyoruz ve bu gerçekleşmediği sürece fabrikada üretim olmayacak" sözleriyle kararlılıklarını dile getirdi.

"Bosch işçisi kardeşlerimiz öz evlat biz üvey evlat değiliz ve bize bu cesareti verenler de onlardır" diyen Renault işçisi Bosch işçileri sözleşmeyi yenilemiş olmasaydı, Bursa metal fabrikalarının böylesine hızlı bir şekilde Türk Metal'e karşı ayaklanmayacağını, büyük ihtimalle bir daha ki toplu sözleşme sürecine kadar beklemek zorunda kalacaklarını, Bosch işçilerinin sözleşmeyi yenilerek onlara da bunu başarabileceklerini gösterdiğini söylüyor.

Türk Metal'in artık Renault işçisi başta olmak üzere, Bursa'daki metal işçisi için bittiğini söyleyen işçi, artık sendikaların üretim alanının dışına atıldığını söyledi

"İşçilerin avukatı" geliyor ve işçilere bu fikri öneriyor.

Metal işçilerinin genel düşüncesi ise, Türk Metal'in gidişinin ardından Fabrikalar Arası Kurul oluşturulması ve bu örgütlenmenin bu şekilde sürdürülmesi yönünde. Başka bir sendikayı kesinlikle istemediklerini belirtiyorlar.

Metal işçileri artık kendilerini "Harranlı" olarak nitelendiriyorlar. Kemal Sunal'ın filmindeki repliği ile, "onlar sendikacı", "e ben de Harranlıyam"... İşçiler artık Harranlı...

ARTIK SERMAYE İÇİN SERVET KENDİMİZ İÇİN SEFALET ÜRETMEK İSTEMİYORUZ!

"Biliyorum henüz bitmedi sefaletin ziyafeti..."

Bitecek fakat..."

Nazım Hikmet

"Artık Yeter" diyen metal işçisi, sefaletin son bulması için mücadele ediyor. Oysa sermaye sınıfının temsilcileri üretimde rekortlar kırıldığını, karlarını katladıklarını açıklıyor. İşçilerin payına ise korkunç bir yokluktan, yoksunluktan, baskıdan, horlanmadan başka bir şey düşmüyor. Bu böyle devam edemez! Etmeyecek!

Günlerdir metal işçisi olarak yürüttüğünüz mücadele artık Bursa sınırlarını aştı ve tüm ülkenin işçi sınıfının, emekçilerin yüreği sizinle atıyor. Burada kazanılacak zaferler, işçi sınıfının diğer bölüklerini de harekete geçirecektir. Bu nedenle gerek "Türk Metal" çetesine, gerekse de sermaye sınıfına karşı gerçekleşen bu başkaldırı, sadece ücret mücadelesi ile sınırlı değil! Bunu en iyi sokakta oluşan sınıf dayanışmasını dağıtmak için MESS'in ve "Türk Metal"'in çevirdiği oyunlardan anlayabiliriz.

Korkuyorlar! İşçinin kanı, alnteri ve gözyaşından sızdırdıkları servetlerini kaybetmekten korkuyorlar! Bize yaşattıkları sonsuz cehennem sayesinde dağıttıkları sahte cennetlerini yitirmekten korkuyorlar! O saltanat, o debdebe, o şatafat çökecek diye korkuyorlar. Sırça köşklarinin tuzla buz ola-

cağından korkuyorlar.

MESS ve Türk Metal'deki bu korkuyu görmeli ve işçi sınıfının mücadelesini oluşturmak, sınıf dayanışmasını büyütmek için bir adım daha ileri gitmeliyiz. Zira işçilerin kazanımlarının korunması, işçilerin geleceğinin garanti altında olması, bizlere bu acıları yaşatan kapitalist düzenin kökten yok edilmesi ile mümkündür. Bursa işçilerinin bu hareketi bu nedenle işçi sınıfının mücadelesini bir üst seviyeye, emeğin iktidarının hedeflendiği seviyeye yükseltilmelidir.

Kardeşler;

Nerede bir işçi mücadele bayrağını taşıyorsa, orada yoksulluğun, sömürünün son bulacağına dair umut büyüyor ve sömürü düzeni temelden çöküyor demektir.

Tek tek fabrikalarda kurulan işçi komitelerinin/kurullarının devam ettirilmesi, işçi sınıfının öz örgütlenmelerinin korunması ve güçlendirilmesi bu mücadelenin başarıya ulaşmasında en önemli yere sahiptir.

Bu mücadeleden de görüleceği üzere, tek kaldığımız her yerde ezilmeye ve sömürülmeye mahkumuz ama örgütlendiğimiz, mücadele birliklerini kurduğumuz, güçlendirdiğimiz anda ise bileğimizi bukecek güç yok demektir.

Bütün İktidar Emeğin Olacak!

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Mücadele Birliği

FIRTINA SÜRÜYOR

Bursa'da yaşanan ama etkisi şimdiden dünya çapında görülen "Metal Fırtına" büyüyerek devam ediyor.

Metal işçilerinin ve patronların gözü 18 Mayıs Pazartesi gündüydü. 18'ine kadar üretimi durdurduğunu açıklayan otomotiv patronları, bugüne kadar eylemin çözüleceğini ya da sonuçlanacağını hesaplıyordu. İşçiler ise yeni başlayan hafta ile birlikte yeni fabrikaların kendilerine katılmasını bekliyordu.

İlk haber Mako işçilerinden geldi. Böylelikle 4. fabrikada da şalter inmiş oldu. Mako'da genel müdür ilk iş olarak fabrika bahçesinde toplanmış ve işbaşı yapmamış olan işçilere MESS'in fabrikalara gönderdiği açıklamayı okudu ve "yaptığımız yasadışıdır, işbaşı yapın, yoksa fabrika kapanabilir" tehditleri savurdu. İşçilerin verdiği cevap ise sosyal medyada videolarla dolaşmaya başladı bile "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

Mako işçilerinin talepleri de diğer fabrikalarla aynı ve eyleme katılım oranı %90. Fabrika kapısında işçilere Renault işçileri geldi desteğe, "Ölme Var Dönmek Yok" pankartları ile... Mako işçileri de on-

ları "Metal İşçisi Omuz Omuz" di-yerek karşıladı.

Eylemin diğer cephesi olan patronlar, sendikaları MESS ve Türk Metal Sendikası da telaşa.

Renault'da patronlar işçilerle toplantı yaparak MESS'in ek protokol imzalamak için 1 ay süre istediğini iletti. İşçiler ise bu tuzağa düşmüyor. 1 ay sonra yapılabilecek olan protokolün bugün de yapılabileceğini söylüyorlar.

Tofaş yönetim kurulu ise "üretim ara verildiği" açıklamasını yineliyor.

Coşkunöz patronu ise işçilere hitaben konuşarak zor durumda olduklarını, sıkıntılı günler yaşandığını, işçiler hemen işbaşı yaparsa hiçbir hakkında yasal işlem yapılmayacağını söyledi. İşçiler aynı cevabı verdi: Ölme Var Dönmek Yok"

Türk Metal Sendikası Genel Başkanı da Eskişehir'de bir kongreden sesleniyordu işçilere: "Buradan işçi kardeşlerime de sesleniyorum. Bizim sizle bir sorunumuz yok. Olmadı, olmayacak. Artık yalanlara inanmayın. Bakanlık müfettişinin

söylediği gibi, kendinizi tehlikeye atmayın. Artık bitirin. Bitirin ki çok geç olmadan, hiçbir namuslu, dürüst, çalışkan işçinin burnu bile kanamadan bu işi çözebilelim. Aramızdaki provokatörleri, ajanları, militanları ayıklayın.

Yüz vermeyin, peşinden gitmeyin. Gitmeyin ki, masum, samimi, dürüst işçiye zarar gelmeden, bu işi bitirelim. Biliyorum, birçok kardeşim 'Şimdi vazgeçersen beni hain ilan ederler' diye düşünüyor. Ama unutmayın, bunların, hainlerin, üçkağıtçıların, kendi çıkarı için sizi ateşe atanların, size hain deme hakkı yoktur. Bırakın onlar ne derse desin. Siz, tercihinizi, bu hainlerden yana değil, çocuğunuz çocuğunuz eşiniz ailenizden yana kullanın." diyerek tüm eylemlerdeki klasik duygu sömürüsü konuşmasını yaptı.

İşçiler her şeye inat, kararlılıkla eylemlerine devam ediyorlar.